

MİNİK YÜREKLERDEN MASALLAR

YENİDOĞU
OKULLARI

“KADİM KÜLTÜR
YENİLİKÇİ EĞİTİM”

MİNİK YÜREKLERDEN MASALLAR

ÖNER YAVRU

İLKOKUL AKADEMİK KOORDİNATÖRÜ

ÖNSÖZ

Okumak... Çok derin anlamları ihtiva eden, geniş kapsamlı bir kavram... Hem kendimizin sahip olması gereken hem de gelecek nesillere kazandırmamız gereken güçlü bir haslet... Kitap ve kütüphaneyi sadece bilgiye ulaşma aracı olarak görmemeliyiz.

Günümüzde bilgiye ulaşmak çok kolaydır. Okumadan, birkaç tuşa basılarak elde edilen bilgiler; elbette işimizi kolaylaştırmaktadır ancak kitap okumak; kelime hazinemizin güçlenmesi, zihni becerilerimizin gelişimi, tefekkür boyutumuzun artması, yaşanan her süreci çok daha derinlikli şekilde analiz edebilmek demektir.

Hiz. Allah'ın Kur'an-ı Kerimde ilk emrinin "oku" olması dahi üzerinde çok düşünülmesi gereken bir konudur. Niçin oku? Neden başka bir kelime değil de oku? Bu kelimeyi diğerlerinden farklı kılan ne? Rabbimizin bu kelime ile başlaması sadece dini bir mesaj mı? Yoksa başka derin anlamlar mı mevcut? Her biri üzerinde tefekkür edilmesi gereken sorular.

Kendi nefsinin bileninin Rabbini bileceğini, nereden gelip nereye gideceğinin idraki ile davranışlar geliştireceğini unutmamak gerekir. Okumak... Tabiatı okumak... Kendini Okumak... Hayatı Okumak... Okuyabilmek... Bu bakış açısını kazanmak için ilmin kaynağına sarılmak ve bol bol kitap okumak...

Nesillerimizin kitap ve kütüphane ile barışık olmaları büyük önem arz etmektedir. Çocuklarımızı sanal alemlerin hipnotize etkisine kaptırmadan; onlarla kitapları buluşturmak, kitap sevgisi ve okuma aşkını kazandırabilmek, temel hedefimiz olmalıdır.

Elinizdeki bu çalışma, bu hedef doğrultusunda gayret gösteren çocuklarımızın eserlerinden oluşmaktadır. Öğrencilerimizi ve onlara mihmandarlık eden öğretmenlerimizi kutluyorum.

Gelecek yılların öğrencilerimiz adına, okuma ve yazma yönü ile hep güçlü olması dilekleriyle...

MİNİK YÜREKLERDEN MASALLAR

2/A

A portrait of a woman with long, wavy blonde hair, wearing a white lab coat over a black top. She is smiling and holding a small, colorful object in her hands. The background is a stylized, abstract illustration with grey and white brushstrokes and small star-like patterns. The image is set against a light yellow background with a horizontal bar at the top divided into blue, yellow, and orange sections.

AYNUR HİLAL MERCAN

2/A SINIF ÖĞRETMENİ

ŞÜKRET VE PAYLAŞ

Etrafın yemyeşil ağaçlarla dolu olduğu, rengârenk çiçeklerin süslediği, şirin mi şirin evlerin olduğu, havası tertemiz bir köy varmış. Bu köyün en zengin ailesinin tek çocuğu varmış.

Zengin aile, çocuğunu mutlu etmek için ellerinden ne gelirse yaparmış. Başka şehirlerden, başka ülkelerden en güzel oyuncakları en güzel giysileri onun için getirtir, sürekli hediyeler verirlermiş. Çocuk tüm bu yapılanlardan mutlu olmak bir yana hiç umursamaz ve şükretmezmiş.

Ailesi çocuklarını mutlu edemediklerini düşünüp üzölmeye başlamış. Onun için köyde bir eğlence düzenlemeye karar vermişler. Eğlence için hazırlıklar başlamış. En lezzetli pastalar, yemekler, içecekler hazırlanmış. Hatta cambaz bile varmış. Gelin görün ki çocukları yine sevinmemiş. Mutsuz mutsuz bakmış herkese. Zaman böylece akıp gidiyormuş.

Bir gün evlerinin az ilerisinde kendisinden çok farklı bir çocuk görmüş. Giysileri yırtık ve eski olan dal gibi zayıf bir çocukmuş. Daha önce hiç böyle bir çocuk görmemiş. Yanına doğru ilerlemiş. Çocuğun bir anda bayılıp yere yığıldığını görünce çok telaşlanmış. Onun bu haline çok üzülen mutsuz çocuk, ailesini çağırılmış.

Çocuk, kendine gelince öğrendikleri onu çok üzömüş. Çocuğun hem kimsesi yokmuş hem de açlıktan bayılmış. Zengin aile; çocuğun karnını doyurmuş, güzel giysiler giydirmiş ve her ihtiyacını karşılamış.

İhtiyaç sahibi çocuk, mutsuz çocuğa;

- Sen çok şanslı bir çocuksun! Her şeyin o kadar güzel ve harika ki kim bilir ne kadar mutlu bir çocuksundur, demiş.

Mutsuz çocuk bu yaşadıklarından ve bu sözlerden sonra düşünö, ne kadar yanlış davrandığını ve Rabbine şükretmesi gerektiğini anlamış. Tüm fazla giysilerini, oyuncaklarını köydeki diğer çocuklara hediye etmiş. İhtiyaç sahibi çocukta artık onların ailesine katılmış ve aynı evde kardeş gibi elindekilerin kıymetini bilerek, hep şükrederek mutlu mutlu yaşamışlar.

AHMET EMİR YILMAZ

KÜÇÜK MÜHENDİSLER

İki küçük arkadaş aynı sitede oturuyormuş. İki küçük arkadaş mühendis olmaya kesinlikle karar vermiş. Mühendis olacak arkadaşlar bir karar almışlar. Kararları şöyleymiş:

Aynı mekânda çalışacaklarına karar vermişler. Orada birçok icatlar yapacaklarına söz vermişler.

Sonra iki küçük arkadaş artık delikanlı adam olmuşlar. Yani 20 yaşlarına gelmişler. Artık araba yapmak için hayal güçlerini çok geliştirmişler.

Bir gün iki arkadaşın aklına çok güzel bir fikir gelmiş. O da bir uçan motosiklet yapmaktır. O yağ yapıcı makinelerle ilk önce motoru yağlamışlar sonra motosikletin lastiklerini takmışlar fakat motosikletin fren bağlantısını unutmuşlar. Hemen sağ ve sol frenlerini takmışlar ama birisi sağ freni yanlış takmış.

Sonra sol freni takan genç adam hemen arkadaşını uyarmış;

- Arkadaşım sağ freni yanlış takmışsın.

Arkadaşı da kontrol etmiş ve;

- Aaaaa gerçekten yanlış takmışım haber verdiğin için teşekkürler, demiş.

Birlikte bu hatayı düzeltmişler ve güzel bir iş çıkarmanın mutluluğunu yaşamışlar.

BURNU KOCAMAN KARDEŞLER

İki küçük kardeş annelerine çekmişler. Annelerinin ve iki küçük kardeşin burunları çok uzunmuş. Çocuklar birbirlerine ve herkese çok yalan söylemiş.

Çünkü bir gün iki küçük kardeş annelerinin yalan söylediğini görmüşler. Sonrada iki kardeş de yalan konuşmaya başlamışlar.

Küçük kardeşler bütün gün oynadıktan sonra annelerinin yanına gitmişler. Annelerine demişler ki;

- Anne biz acıktık.

Anneleri o gün mis gibi fasulye yapmış. Küçük kardeşler fasulyeyi çok severlermiş. Yemeklerini yedikten sonra;

- Anne ellerine sağlık, demişler.

Anneleri de onlara teşekkür etmiş. Sonra iki kardeş ellerini yıkarken aynaya bakmış ve burunlarının çok uzun olduğunu fark etmişler. Anneleri de yemeği, bulaşığı bitirince aynaya bakmış. O da burnun uzun olduğunu fark etmiş.

Hepsi neden burunlarının uzun olduğuna karar veremiyorlarmış. Sonra iki kardeş kapı ziline çaldığını duymuşlar. Birlikte kapıyı açmışlar ve bir bakmışlar ki babaları gelmiş. Babaları demiş ki;

- Burunlarınız niye bu kadar uzamış? Kesin yine birbirinize yalan söylediniz.

- Evet baba, birbirimize çok yalan söyledik.

- Yaptığınız bu davranış beni çok üzdü, akşam yemeğine kadar odanızda oturup bu konu hakkında düşünmenizi istiyorum.

İki kardeş üzülerek babalarının dediğini yapmışlar.

Sonra babaları annelerinin yanına gitti. Babaları;

- Senin burnun niye bu kadar kocaman.

Anneleri demiş ki;

- Bugün çok yalan söyledim.

Bu olaydan sonra iki küçük kardeş ve anneleri çok pişman olmuşlar ve atık hiç yalan söylememişler.

AHSEN KÜÇÜKİBRAHİMOĞLU

HASTA UMUT

Bir yaz mevsimiydi. Hasan'ın odasını yine o altın sarısı ışık kaplamıştı. Hasan kalkıp giyindi ve aşağı inip kahvaltısını yaptı.

Annesi Defne Hanım Hasan'a;

- Dışarı çıktığında bahçeden ayrılma tamam mı, dedi. Hasan da;

- Tamam anne, dedi.

Hasan dışarı çıktığında arkadaşı Ali'yi gördü. Ali, Hasan'a;

- Aa merhaba Hasan! Nasılsın, iyi misin? Gel beştaş oynayalım, dedi.

Hasan da;

- Tamam ama sonra Umutlara gidelim. Onların evi şurada zaten, dedi. Ali de;

- O zaman annelerimizden izin alalım, dedi.

Hasan ile Ali annelerinden izin alıp Umut'un evine doğru yol aldılar. Kapıyı çaldılar, kapıyı Umut'un annesi Yeşim Hanım açtı. Umut'un grip olduğunu söyledi. Hasan ile Ali çok üzüldü. Ali;

- Geçmiş olsun Yeşim Teyze" dedi.

Ali ve Hasan oradan ayrıldı. Hasan;

- Acaba ne yapsak da bir arkadaş bulsak, dedi.

Ali de;

- Keşke Umut grip olmasaydı, dedi.

Artık Umut'la oynayamayacaklardı. Beş gün sonra Umut iyileşti, Ali ve Hasan'la oynadı.

KARDAN ADAM LOLİ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir zamanlar iki kız kardeş yaşarmış.

Bir gün kar yağmaya başlamış ve iki kız kardeş kardan adam yapmak için bahçeye çıkmışlar. İki kız kardeş bir kardan adam yapmışlar ve birden kardan adam canlanmış. İki kız kardeş çok şaşırmışlar ve donakalmışlar. Neyse ki kız kardeşlerden biri;

- Gördün mü, kardan adam canlandı, demiş. Diğeri ise;

- Evet evet, gördüm de acaba konuşuyor mu, deyince kardan adam birden konuşmaya başlamış.

“Adın ne? Nasılsın? İyi misin? Ben neredeyim? Siz kimsiniz?” gibi bir sürü soru sormaya başlamış. İki kız kardeş birbirlerine şaşkın şaşkın bakmışlar ve birden bir ışık belirmiş. Sanki onlara “gel” diyormuş. İki kız kardeş ilerlemiş, ilerlemiş, ilerlemiş ve o ışığın içine girmiş.

Her yer insanla dolup taşmış. İnsanların da kardan adamları varmış ve onlar da canlıymış. Kızlar “Vay” demişler ve kardan adama dönmüşler. Kardan adama bir ad koymaları lazımmış ve Loli koymaya karar vermişler. Sonra bir kız yanlarına gelmiş ve elinde fazla olan

atkı ve bereleri vermiş. Kızlar da kardan adama ve kendilerine takmışlar sonra kızla beraber oyun oynamışlar. Sonra yine bir ışık belirmiş, ilerlermişler ve eve varmışlar.

Sonra derin bir uykuya dalmışlar. Bu arada da kardan adam da gittikleri yerde duruyormuş ve hepsi mutlu mesut yaşamışlar.

ALİSHER HOJAMOV

DANS EDEN KUŞ

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir kuş varmış. Bu kuş sarı renkli, minik bir kuşmuş. Gece olunca tüyleri pırıl pırıl parlarmış.

Sarı renkli minik kuş çok güzel dans edebilen bir kuşmuş. Ormanda ağacın dalında güzel güzel ötüp şarkılar söylerken ormanda sesini duyan bütün hayvanlar dinlemeye gelirmiş. Bu kadar güzel şarkılar söyleyebilen ve dans edebilen bir kuş olduğu için başka hayvanlar da ondan öğrenmek için geliyormuş. Bu yüzden kuş dans öğretmenliği de yapmaya başlamış. Bütün hayvanlar kuşun öğrencisi olmuş.

Bir gün yine ağacın dalında şarkı söylerken ve dans ederken yere düşmüş. Düştüğünde kanadı kırılmış. Üzgün üzgün bağırmaya başlamış. Orman doktoru olan goril kuşu tedavi etmeye çalışmış. Ama kuş iyileşememiş. Artık dans edemeyeceğini anlayan kuş çok üzülmüş ve hiç şarkı söylemez olmuş.

Bu duruma çare arayan orman hayvanları çok uzak ormanlardan bir şifalı çiçek getirtmişler. Kuşa yedirmişler. Bu çiçek sayesinde kuş iyileşmiş ve yine dans ederek şarkı söylemeye başlamış. O günden sonra ormanda herkes mutlu olmuş. Kuşun dansları ve şarkıları herkesi ormana toplamış.

ÇİTA

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde küçük bir çita varmış. Küçük çita annesi ve babasıyla birlikte çok uzaklarda yaşamış.

Küçük çita ve ailesinin yaşadığı bu yerde hiç su yokmuş. Susuzluk zor günler geçirmelerine neden oluyormuş. Küçük çita bu duruma çok üzülüyormuş. Ailesinin üzüldüğünü gördüğü için yaşadığı yeri de hiç sevmiyormuş.

Çita ailesinin en çok üzüldüğü durum ise küçük çitanın bu susuzluk yüzünden çok yavaş büyüyor olmasıymış. Fakat küçük çita durumun farkında değilmiş. Ailesi de o üzülmesin diye ona söylemiyorlarmış. Küçük çita da bir gün diğer çitalar gibi büyüyecekmiş.

Küçük çita sürekli kendi kendine büyüyünce buradan gideceğini ve daha güzel yerlerde yaşayacağını hayal ediyormuş. Ailesini de yemyeşil ağaçların, rengarenk çiçeklerin ve küçük derelerin olduğu ormanlara götürecekmış.

Aradan iki yıl geçmiş. Küçük çita büyümüş. Küçük çitanın bir de kardeşi olmuş. Kardeşi geldikten sonra hayallerindeki gibi bir yere göç etmişler. Her yer ağaçlarla ve çiçeklerle doluymuş. Küçük çita hayallerindeki gibi bir yerde yaşamaya başlamış. Her gün kardeşini de alarak suların içinde oyunlar oynuyormuş.

AYŞE GÜL ARSLAN

GÜZEL GÜL

Bir zamanlar güzel mi güzel, mis kokulu bir gül varmış. Gülün renkleri toz pembe, gökyüzü mavisi ve lila renklerindeymiş. Gülün etrafındaki güller ona hiç benzemezmiş. Diğer güller onu biraz kıskanırmış. Mahalledeki çocuklar bir türlü ona isim veremiyormuş. Biri;

- Bence adı Kalp olsun.

Diğeri: "Hayır adı Kalp olmasın."

- Hayır Kalp olacak.

Diğeri dayanamayıp:

- Bence adı Güzel olsun.

Gülü kıskanan bir gül yanındakine:

- Ya niye bunu bu kadar çok takıyorlar?

- Bende hiç anlamıyorum.

- E tabi bu kadar çirkin olmasına rağmen onlar güzel sanıyorlar.

- Yani.

Aradan iki gün geçmiş. Sonra en güzel kim, diye bir yarışma düzenlenmiş. Bu yarışmaya mahalledeki güllerden birkaç kişi girdi. Şimdi yarış başlamış. Jüriler puanlıyormuş. Kıskanç olana 5, diğer kıskanç olana 6, en güzel güle yani Kalp Güzel'e 10 puan verilmişti. Çocuklar çok sevinmişti. Mutluluktan parti yapmıştı.

Birbirlerini alçak görmemesi gerektiğini anlayan kıskanç güller bunu anlayıp özür dilemişler.

KAZANAN KİŞİ

Mevsimlerden kıştı. Sıcak bir fırında birçok tatlılar, börekler, çörekler ve dahası vardı. Bir gün bayan bir müşteri geldi. Kızı Güneş Ay'mış. Çoktan ekmeklerin kokusunu almıştı bile. Fırına vardıklarında Güneş Ay annesine;

- Anneciğim ekmekler çok güzel kokuyor, demiş.

Sonra Güneş Ay bir yerden bir fısıltı duymuş.

Acaba ne olabiliirdi? Ekmek şöyle dedi:

- Beni her zaman istedikleri gibi yiyebiliyorlar.

Poğaçaya araya atlayarak:

- Beni sade olarak herkes çok sever, demiş.

Çilekli pasta bu durumu çikolatalı pastaya haber verdi. Çikolatalı pasta şarkı şeklinde;

- Ben çikolatalıyım pastayı sevenler benimle gelsin, dedi.

İspanaklı börek;

- Hıh, benim içimde ıspanak olduğu için daha sağlıklıyım, dedi.

Kurabiye;

- Tamam o zaman, aramızda bir yarışma düzenleyelim. Bu hafta en çok kim satılırsa o kazanır. İddialı olanları seçelim; dedi. Bu tartışmadaki olan tüm isimler yarışmaya katıldı.

Güneş Ay yatarken bile bu durumu düşündü.

Hala o sesleri nasıl duyduğunu ve kimlerin konuştuğunu bulamamıştı. Düşündü düşündü

en sonunda buldu. Güneş Ay'ın hayal gücü çok geniş olduğu için şöyle düşündü: Bence yiyecekler kendi aralarında konuşuyorlardır. Güneş Ay'la annesi gene aynı fırına gittiler. Zaten bugün haftanın son günüydü. Güneş Ay yine fısıltılar duydu. Güneş Ay ekmeğe dönüp:

- Ne demek istiyorsun, diye sordu.

- Biz aramızda bir yarışma düzenledik.

- Ne yarışması?

- Geçen bir tartışma oldu da o yüzden yarışma düzenledik.

Şimdi sonuçlar açıklanacaktı. Herkes çok heyecanlanmıştı. Ve kazanan kişi kurabiye oldu.

BURAK UTKU KARADAĞ

KURT VE ASLAN

Bir varmış bir yokmuş. Bir zamanlar büyük ve korkutucu bir ormanda kurtlar ve birde aslan yaşarmış. Bu kurtlar çok aç gözlüymüş ve hiç doymuyorlarmış ve bu kurtların liderinin adı da Kiki imiş.

Kiki'nin ağaç kovuğundan yapılmış bir evi varmış. Bir gün ormanlar kralı aslandan daha güçlü olduğunu düşünüp onunla yarışmak istemiş. Kiki'ye arkadaşları da destek vermiş. Kiki'ye güvendiklerini ve aslanla olan yarışı kazanacağını söylemişler. Kiki diğer kurt arkadaşlarıyla konuşarak bir plan yapmış ve aslanın yanına gitmeye karar vermişler. Sessizce ormanda gezinen Kiki ve arkadaşları bir bakmışlar, aslan ormanın karanlık bir yerinde uyuyor. Sonra Aslan, Kiki ve arkadaşlarının sesinden uyanmış. Bir anda kurtları karşısında gören Aslan Kiki ve arkadaşlarına kükremiş ve kurtlar korkudan havalarda uçmuşlar ve neye uğradıklarını şaşırılmışlar. Yere yığılan Kiki ayağa kalktığında her yeri çok acıyormuş.

Böylece bir daha Aslan ile yarışamayacağını anlamış ve aslanın güçlü olduğunu kabul etmiş. Kiki ve arkadaşları aslanın yanından kaçarak çok uzaklara gitmişler.

MERT'İN YOLCULUĞU

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde Mert adında küçük bir çocuk varmış. Sıcak bir yaz günü Mert'in anne ve babası hep birlikte tatile çıkmak için plan yapmış. Yolculuk Mert'in babasının arabası ile yapılacaktı. Mert'in annesi yolculuk için tüm hazırlıkları yapmış, babası bavulları arabaya yerleştirmiş ve yola çıkmışlar.

Mert arabada giderken arabanın camından yolu seyretmeyi çok seviyormuş. Bu sayede muhteşem manzaralar görebiliyormuş. Çok güzel ağaçlarla örtülü bir yoldan giderken mola vermek istemişler. Ancak dinlenebilecekleri bir yer bulamamışlar. Mert'in babası ilerde bir çiftlik gördüğünü oraya gidebileceğini söylemiş ve çiftliğe kadar gitmişler. Ancak çiftliğin kapısı kapalıymış. Etrafta kimse görünmüyormuş. Kapıyı çaldıklarında içeriden sadece kuş sesleri geliyormuş. Birileri var mı diye bakınırken kenarda sessiz ve korku içinde bekleyen bir köpek görmüşler. Mert köpeğin yanına gitmiş ve sessizce bekleyen köpek birden konuşmaya başlamış;

- Burada çok sıkıldım, hiç kimse yok buralarda. Bu çiftlik günlerdir kapalı arkadaşlarım içeride

kaldı. Lütfen bana yardım edin ve arkadaşlarımın yanına gidebileyim, demiş.

Mert duyduklarına inanamamış. Köpek gerçekten konuşuyormuş. Köpeğe senin adın ne dediğinde adının Karabaş olduğunu öğrenmiş. Babası ve annesiyle birlikte köpeğe yardım etmeye karar vermişler. Onu arkadaşlarına kavuşturmak için kapıyı açmaya çalışmışlar. Mert'in babası ormandan bulduğu malzemelerle kapıyı açmayı başarmış. İçeriye girdiklerinde muhteşem bir manzarayla karşılaşmışlar. Birçok köpek, tavşan, kuş, kirpi, kedi ve kaplumbağa varmış. Hepsi çiftliğin dışında kalan Karabaş'ı görünce sevinçle yanına gelmişler. Çiftlikte ki kuşlardan biri;

- Seni çok özledik Karabaş, çok merak ettik, demiş.

Karabaş Mert'in yanına giderek;

- İyi ki bana yardım ettiniz bende arkadaşlarımı çok özlemiştim, demiş.

Böylece Karabaş ve arkadaşları eski günlerde olduğu gibi mutlu bir şekilde yine bir araya gelmişler. Mert ve ailesine teşekkür etmişler. Mert çok mutlu olduğunu söyleyerek çiftliği geride bırakarak yolculuğuna devam etmiş.

DİLARA SAYIM

KURALLARA UYMAYAN MERT

Bir varmış bir yokmuş. Akıllı mı akıllı fakat çok haylaz Mert adında bir çocuk varmış.

Her zaman olduğu gibi Mert, arkadaşlarıyla birlikte bahçeye oyun oynamaya çıkmış. Arkadaşlarıyla birlikte saklambaç oynamaya karar vermişler. Kimin ebe olmasına karar vermek için aralarında sayışmışlar ve ebe olarak Mert çıkmış. Her zamanki gibi Mert bunu reddetmiş. Tekrardan aralarında sayışmışlar. Sayışmanın sonucunda ebe Mert olmuş. Mert sayarken gözlerini kapatması gerekirken kuralları hiçe sayarak alttan alttan bakmış. Bunu fark eden diğer arkadaşları itiraz etmişler.

Kurallara uymayan Mert'i arkadaşları ceza olarak oyundan atmış ve Mert bu cezadan ders çıkarıp bir daha oyun bozanlık yapmamış.

EYVAH OKULA GEÇ KALDIM

Yusuf adında çalışkan bir çocuk varmış. Okula gitmeyi çok severmiş. Karlı bir kış günü Yusuf, uyandığında bahçedeki karları görmüş. Heyecanla babasına seslenmiş.

- Babacığım beni okula bırakmadan önce bahçede kartopu oynayabilir miyiz?

Babası:

- Olur ama çok az oynayabiliriz, demiş.

Vakit o kadar çabuk geçmiş ki okul saatinin geçtiğini fark etmemişler. Annesinin uyarısı karşısında hemen arabaya binip okulun yolunu tutmuşlar. Okula vardıklarında arkadaşları Yusuf'un geç gelmesine çok şaşırmışlar. Öğretmeni geç kalmasının sebebini sormuş. Yusuf;

- Bahçede babamla kartopu oynamaya dalmışım, dedi.

Herkesten özür dilemiş ve derse devam etmişler.

ELANUR KARAMUSTAFA

ÇİFTLİK

Bol güneşli bir yaz sabahıydı. Elif sabah kalkınca üzerini değiştirdi. Sonra elini ve yüzünü yıkadı. Babasına bir şey sordu.

- Babacığım beni çiftliğe götürür müsün?
- Evet kızım götürürüm.

Elif'in soruları bittiği zaman kahvaltı masasına oturdular. Yemeklerini yedikten sonra yolculuğa başladılar.

Yolda arabayla giderken önlerine bir inek çıktı.

- Babacığım bu demek oluyor ki biz çiftliğe geldik.
- Kızım sen annenle git ben arabayı park edip geliyorum, tamam mı?
- Tamam babacığım.

Elif, annesiyle birlikte içeri girdi. Oradaki atı sevmeye başladı. Daha sonra babası da yanlarına geldi. Elif ata binmek isteyince babası ona para verdi.

Bir kişi beş liraymış. İki kişi ise on liraymış. Sonra Elif annesiyle sıraya girdi. Sıra Elif'e geldi. Elif ata 2 tur bindi ve 10 lira verdi. Sonra Elif'in zamanı bitti, attan indi ve babasına çok teşekkür etti.

Hep birlikte arabaya binip eve döndüler. Elif çok mutlu oldu.

SİNCAP İLE TAVŞAN

Bir zamanlar Sincap ve Tavşan varmış. Sincap ve Tavşan başka arkadaşlarla da tanışmışlar. Hepsi birlikte oyun oynamışlar.

Bir çocuğun geldiğini fark etmişler. Hemen saklanmışlar. Çocuk gitmiş, sonra herkes evinde uyumuş. Sabah olunca herkes yemeğini yemiş. Herkes doymuş. Sincap gizlice abur cubur yemiş. Sonraki sabah karnı ağrımaya başlamış.

- Arkadaşlar ufff! karnım çok ağrıyor. Tavşan beni doktora götürür müsün?

- Evet hazırlan arkadaşım doktora gidiyoruz.

Doktor Sincap'a birkaç soru sormuş.

- Neler yediğini anlatır mısın?

Sincap önce söylemek istememiş. Sonra söylemek zorunda kalmış.

- Arkadaşlarımdan gizli abur cubur yedim, demiş.

Doktor, Sincap için bir reçete yazmış ve uzun süre abur cubur yemesini yasaklamış. Eve dönerken Sincap Tavşan'a çok teşekkür etmiş. Sincap iyileşince Tavşan ile oyunlar oynamışlar.

Ormanda hava çok güzelmış. Kelebekler, kuşlar, kartallar, kargalar, martılar kıpır kıpır uçuşuyormuş. Ormanda hayvanlar mutlu bir şekilde, birlik ve beraberlik içinde ve huzurla

yaşıyorlarmış. Sincap ve Tavşan huzurlu bir ormanda yaşadıkları için kendilerini şanslı hissediyorlarmış. Çünkü huzurlu bir ortamda yaşadıkları için mutlu oluyorlarmış. Oyun oynamayı ve gezmeyi seviyorlarmış.

Atalarımızın dediği gibi birlikten kuvvet doğar. Sincap ve Tavşan hayatta birlik, beraberlik ve huzurlu olmak gerektiğini anlamış.

EMİR YAVUZ AKILLI

ÖRÜMCEK

Bir varmış bir yokmuş... Günün birinde bir örümcek varmış.

Bu örümceğin adı Spiderman'mış. Bir gün Spiderman parka gitmiş ve arkadaşları ile güzel vakit geçirmiş. Parkta oyun oynarken öyle çok yorulmuş ki eve döndükten sonra hemen uyumuş. Sabaha kadar güzel bir uyku çekmiş.

Sabah olunca saate bir bakmış ki saatin 12:04 olduğunu görmüş. Okula çok geç kaldığını anlayan Spiderman çok üzölmüş. Apar topar hazırlanıp okula doğru koşmaya başlamış.

O gün günlerden Cuma imiş. Spiderman'in en sevdiği dersler o gün olurmuş. Ama geç kaldığı için en sevdiği derslerden bazılarını kaçırmış. Bunları düşöünen Spiderman daha çok üzölmüş ve daha hızlı koşmaya başlamış. En sonunda okula gelmiş. Bazıları dersleri kaçırsa da sevdiği derslerden bazılarına yetişmiş.

Öğretmeninden ve arkadaşlarından geç kaldığı için özür dilemiş. Bundan sonra dışarıda bu kadar fazla oynamaması ve eve geldiğinde erkenden uyuması gerektiğini anlamış. Çok yorulduğu ve geç uyuduğu için sevdiği dersleri kaçırmak çok üzücü bir durummuş. Bundan sonra daha dikkatli olması gerektiğini anlamış.

BORE

Bir varmış bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Bore adında bir çocuk varmış. Bore çok yaramazlık yapan, sevimli bir çocukmuş. Aynı zamanda derslerine de çok çalışkan başarılı biriymiş. Bore hep oyun oynayıp, yemek yermiş.

Bir gün Bore okula başlamış. Okula gideceği için çok heyecanlıymış. O gün erkenden kalkmış, hazırlanmış. Annesinin hazırladığı mis gibi kahvaltının kokusuyla hemen mutfağa gitmiş. Kahvaltısını yaparken abisine okulla ilgili sorular soruyormuş. Daha sonra babası onları okula götürmüştü.

İlk gün öğretmeniyle ve arkadaşlarıyla tanışmış. Öğretmenini çok sevmiş ve çok arkadaşı olmuş. Bütün arkadaşlarını da çok seviyormuş. Fakat okuldaki kendisinden büyük olan çocuklar Bore'ye ve arkadaşlarına pek de iyi davranmıyormuş. Bore bu duruma çok üzülüyormuş. Halbuki o herkesle arkadaş olmak ve oyun oynamak istiyormuş.

Bir gün Bore'nin abisi Bore'yi ağlarken görmüş. Bore, abisine olanları anlatmış. Bore'nin abisi Kerem, onları müdüre şikayet etmiş. Müdür bu olanlara çok üzölmüş ve onları yanına çağırılmış.

Kendilerinden küçük olan arkadaşlarına da iyi davranmaları gerektiği hakkında onları uyarmış.

O günden sonra Bore'nin daha fazla arkadaşı olmuş. Okulda ki herkes birbirine iyi davranıyor ve birbirini çok seviyormuş.

ESMA YILDIZ

BİR ÇİFTÇİ İLE HANIMI

Uzun yıllar önce bir çiftçi ve hanımı yaşarmış. Çok fakirlermiş, yiyeceklerini çiftçilik yaparak kazanıyorlarmış. Çocukları yokmuş.

Bir gün hanımı hamile olmuş. Komşular ilgileniyormuş. Ama bir türlü bebek doğmuyormuş. Günü gelince bebeği doğmuş. Çok tatlı bir bebekmiş. O yüzden ona Şirin adını vermişler. Fakir oldukları için bebeğe bir şey alamıyorlarmış.

Babası bir gün bahçede çiftçilik yaparken kazması sert bir şeye çarpmış. Çok heyecanlanan çiftçi kazmayı elinden bırakıp eliyle sert cismin etrafını açmış ve birde ne görsün! Kocaman bir küpe vuruyor. Küp kırılınca içinden altınlar çıkmış. Bunu gören çiftçi çok sevinmiş.

Altınları toplayıp eve doğru koşmuş. Eve gelince olanları hanımına anlatmış. Hanımı duyduklarına inanamıyor ve çok seviniyormuş. Artık zengin olduk diyorlarmış. Ertesi gün sabah olunca beraber alışverişe gidip bütün ihtiyaçlarını almışlar. Bu arada komşularına da hediyeler almışlar.

Komşularının yaptığı iyilikleri unutmadan uzun yıllar boyunca hep zengin olarak çok mutlu bir hayat sürmüşler. Şirin de onlar gibi çok mutlu bir ailenin içinde yaşamış.

ELA İLE TAVŞAN

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde Ela adında küçük bir kız yaşamış. Günlerden bir gün Ela annesiyle beraber hayvanat bahçesine gitmiş. Hayvanat bahçesinde değişik değişik hayvanlar görmüşler. Ela orayı çok beğenmiş. Hayvanat bahçesinde en çok tavşanları sevmiş. Eve geldikten sonra akli hep tavşanlarda kalmış. Akşam Ela, babası eve geldiğinde hayvanat bahçesinde gördüğü hayvanları anlatmış. Tavşanları çok sevdiğini söylemiş.

- Baba bana bir tavşan alır mısın, demiş.

Babası;

- Bunu düşüneneceğim, demiş.

Birkaç gün sonra Ela'nın doğum günüymüş.

Ela 8 yaşına giriyormuş. Akşam babası eve geldiğinde elinde bir kutu varmış. İçinden sesler geliyormuş. Babası Ela'ya kutuyu uzatmış. Ela'ya;

- Bu senin doğum günü hediyen, demiş.

Ela kutuyu açtığında bir tavşan görmüş, çok sevinmiş. Babasına teşekkür etmiş. Ela babasıyla birlikte bahçede yuva yapmış. Ela tavşanla biraz oyun oynamış sonra yemeğini tam yiyecekken yağmur yağmaya başlamış. Tavşanı dışarıda bırakamamış ve evin içine almış. Tavşan

koşarken vazoyu kırmış. Ela ve annesi oraya doğru koşmuşlar. Tavşana bir şey olmadığı için sevinmişler.

Bu arada yağmur dinmiş. Sonra tavşanı bahçede yuvasına yerleştirmişler. Yemeğini yedirmişler. Ailenin bir ferdi olarak bahçede yuvasında mutlu olarak yaşamış. Ela onu çok severek büyüttmüş.

EYMEN ETKA AKSU

ALİ ORMANDA

Bir yaz sabahıydı. Ali ormanda gezmeyi çok seven bir çocuktü. Ormanda gezerken tuhaf sesler duydu.

Ali seslerin geldiğı yöne doğru gitti. Çalılıkları gördü. Çalılıların arkasına doğru eğildi.

Bir de ne görsün bir taş. Taş hareket ediyordu. Derken az ileride ikinci taşın hareket ettiğini gördü. Taşlar ayaklı yürüyordu. Ali taşları eline aldı. Birde ne görsün?

Taş elini ısırdı. Aman dikkat!

Bu taşta da değışiklikler vardı. Kuyruğı vardı. Taş bir kaplumbağaydı.

ÇEKİÇ BAŞLI KÖPEKBALIĞI İLE KAPLAN KÖPEKBALIĞI

Sıcak bir yaz günüydü. Masmavi denizin uzak ve derin sularında bir sürü renkli balıklar vardı. Özellikle köpekbalıkları yaşırdı. Çekiç başlı köpekbalığı ve kaplan köpekbalığı sohbet ediyorlardı. Çekiç demiş ki;

- Kaplan bugün bizim eve geliyor musun?
- Evet, demiş Kaplan.
- Haydi, geç oldu. Uyuyalım.
- Tamam, demiş Çekiç ve Kaplan birlikte Çekiç'in evinde çok eğlenmişler.

Sabah olunca Çekiç ve Kaplan dışarıya çıkmışlar.

Kaplan;

- Pazartesi okullar açılıyor, biliyor musun?
- Biliyorum. Yarın sürüyle ava gideceğiz, sen bunu biliyor musun?
- Evet, demiş Kaplan.
- Haydi oyun oynayalım, demiş Çekiç.

Sonunda akşam olmuş, Çekiç ve Kaplan ayrılmışlar.

Sabah olunca ava gitmişler. Bir sürü balık yemişler. En çok balığı Çekiç ve Kaplan toplamış. Sonra avdan geri dönünce Çekiç ve Kaplan evlerinde uyumuşlar.

FURKAN BAYRAM

İKİ CİVCİV

Bir varmış bir yokmuş iki kardeş civciv varmış. Bir gün ev olarak kullandıkları kutudan gizlice çıkmışlar, sonra düşünmüşler düşünmüşler ve bir fikir bulmuşlar. Bir yere tırmanıp kağıt almışlar. Sonra onlardan yastık, koltuk ve yatak yapmışlar. Daha sonra kimse görmeden gizlice kartondan kutu almaya gitmişler.

Kutuyu aldıktan sonra yuvaya geri dönüp yaptıkları eşyaları kutuya koymuşlar ve kapatıp yeniden dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler bulmaya gitmişler. Buldukları yiyecekleri yuvaya getirip yerleştirmişler ve sahibin odasına gitmişler.

Sahibin yaptığı kule duvarlarından dördünü almışlar. Daha sonra japon yapıştırıcısı ile evlerine gidip duvarların üstüne desen olarak yapıştırmışlar. Son kez yuvalarına bakmışlar. Yuvalarının artık bir eve benzediğine karar veren iki kardeş, evlerinde mutlu bir şekilde yaşamışlar.

KABE

Bir gün Utku ailesiyle birlikte Kabe'yi ziyarete gitmiş. Orada bir otelde kalıyorlarmış.

Sabah olduğunda Utku, abdest almaya gitmiş. Ailesi uyurken kendisi namaz kılmış ve Kabe'yi tavaf etmek için dışarıya çıkmış. Kabe'yi tavaf ettikten sonra hala ailesinin gelmediğini görmüş. Fakat kendisi otele geri dönmek istemiyormuş. Ailesini beklerken biraz etrafı dolaşmaya karar vermiş.

Çevresinde gördüğü yerler çok ilgisini çekiyormuş. Bu yüzden ne kadar uzaklaştığını fark edememiş. Etrafı çok kalabalıkmış. Biraz daha sonra dolaştıktan sonra otele geri dönmeye karar vermiş. Fakat geldiği yolu bir türlü hatırlayamıyormuş.

Ağlayarak çevresine bakmaya devam ediyormuş. O sırada yanına Türk birisi gelmiş. Ona neden ağladığını sormuş. Utku başından geçenleri bu adama anlatmış. Oteline geri dönmek istediğini fakat yolu hatırlamadığını söylemiş. O adam Utku'ya yardım edebileceğini söylemiş.

Utku bu yardımı kabul etmiş. Fakat nasıl gideceklerini hala bilmiyormuş. Kendisine yardım eden adamın yanında bir deve varmış. Adam,

Utku'yu devesine bindirmiş ve deve bir anda uçmaya başlamış. Utku çok şaşırılmış. Bunun nasıl olduğunu anlayamamış. Sonra havadayken kaldıkları oteli gören Utku heyecanla bağırmaya ve gidecekleri yeri göstermeye başlamış.

Deveyle Kabe'nin yanında durduklarında Utku hemen inmiş ve ona yardım eden adama çok teşekkür etmiş. Onun kim olduğu ve buraya nasıl geldiklerini soracakken bir anda kaybolduklarını fark etmiş. O sırada Utku kendisini çağıran bir ses duymuş.

Gözlerini açtığında karşısında ailesini gören Utku bir anda nerede olduğunu anlayamamış. Tamamen kendisine geldiğinde Kabe'nin yanında uyuya kaldığını fark etmiş. Yaşadıklarının gerçek mi yoksa bir rüya mı olduğunu anlayamamış.

HATİCE HIRANUR KOÇ

PRENSES VE İKİZ KARDEŞLERİ

Bir varmış bir yokmuş. Eski zamanların birinde bir prenses varmış. Bu prenses annesi ve babasıyla yaşarmış. Prensesin babası kızını hiçbir zaman tek başına dışarıya göndermiyormuş. Ama bir gün prenses gizlice tek başına dışarıya çıkmış. Daha sonra bir ev görmüş. Bu ev bir saraymış ve prensesin babasının yani kralın sarayından daha güzelmış. Prensес bu evdeki insanlarla arkadaş olmuş ve orada yaşamaya başlamış.

Aradan zaman geçmiş. Kral prensesi hiçbir yerde bulamıyormuş. Bir gün kralın nur topu gibi ikiz kızları olmuş ve aynı zamanlar da kral saraydan kaçan prensesin izini de bulmuş. Kral askerlerine emretmiş ama askerler itiraz ederek, kralım biz çok yorulduk demişler. Kral da bu duruma kızmış ve sarayı terk etmiş başka bir ülkeye gitmiş. Gittiği ülkenin kralını da kendi ülkesine göndermiş.

Meğerse saraydan kaçan prenses daha önce, çok küçükken ormanda kaybolmuş. Küçük bir kız iken kral taraftan tarafından saraya alınan bir küçük kızmış ve ülkeye yeni gelen kralın gerçek kızıymış. Kralın nur topu gibi doğan kızlarından birisi yazı yazmayı diğeri ise şeker yemeyi çok severlermiş.

Şeker yemeyi seven kız o kadar çok şeker yermiş ki bir süre sonra doktora gitmek zorunda kalmış. Çünkü dişleri çürümüş. Dişlerine baktırmak için diğеr ülkeye göndermişler. Orada ülkenin prensesi ile yani ablasıyla karşılaşmış. Ablasıyla karşılaştığı için çok mutlu olmuş ve onu ikna edip saraya geri çağırılmış. Saraya dönen prenses gerçek ailesini de bulmuş ve mutlu mesut yaşamışlar.

ELSA İLE ANNA

Bir varmış bir yokmuş, Elsa adında bir prenses varmış. Bu prensesin Anna adında bir de kız kardeşi varmış. Elsa dokunduğu her yeri buz yaparmış.

Bir gün Elsa ve Anna'nın, annesi ve babası başka ülkeye gitmişler. İkisi sarayda yalnız kalmış. Elsa bu duruma çok üzölmüş. Anna ile Elsa'nın ayrı ayrı odaları varmış. Ailesinden ayrı olduğu için üzgün olan Elsa odasının kapılarını kapatmış. Kardeşiyle bile konuşmuyormuş. Kardeşi için çok üzölen ve kardeşinden ayrı kalmak istemeyen Anna şarkı söylemeye başlamış:

- Kardan adam yapsak senle oyunlar oynasak
Sanki gittin uzak öökelere la la la la
Saat çalıyor la la la la

Şarkı bittiğinde Elsa yüz yaşındaymış. Anna ise daha 29 yaşındaymış. Bu durum Elsa'yı daha çok üzömüş. Birden her yeri buz yapmış. Kardeşini bırakarak çok uzaklara gitmiş.

Gittiği yerde kendisi için yeni bir ev yapmış. Bu ev için köprü yapmış, merdivenler yapmış ve evi çok güzel ölmüş. Elsa yeniden hayata atılmış ve mutlu bir şekilde yaşamaya başlamış. Artık eskisi gibi üzgün değölmüş. Sadece kardeşini

özölyormuş.

Fakat kardeşi Anna o gittiğinden beri çok zor durumdaymış. Bir gün Elsa bir şekilde bunu duymuş ve kardeşini kurtarmaya gitmiş. Kardeşini kurtaran Elsa, Anna'ya sarılmış ve her şey eski haline dönmüş. Elsa, Anna ile konuşmuş ve onu bırakıp gittiği için özöür dilemiş. Anna ise kardeşini çok özlediğini ve çok sevdiğini söylemiş. Bir de ondan dünyayı eski haline çevirmesini istemiş.

Elsa her yeri yaz haline çevirmiş ve herkes artık normal hayatına devam etmiş. Anna ile Elsa birlikte eskisi gibi eğlenmişler ve o günden sonra mutlu bir hayat sürmüşler.

HİKMET SAMİ YEŞİL

KÖPEK BALIĞI

Bir varmış bir yokmuş, denizde balıklar, kaplumbağalar varmış. Hep birlikte mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşarlarmış. Ama köpek balığı kendisinden küçük olan balıkları yermiş.

Balıkların buna bir çare bulması لازمmış. Bu durumdan kurtulmaları için ahtapotlar balıklara yardım ediyormuş. Sadece ahtapotlar değil köpek balığı dışındaki tüm hayvanlar da yardım ediyormuş.

Balıklar artık bu duruma son vermek istemiş. Bir yolunu bulup bu durumdan kurtulmaları gerekiyormuş. Hep birlikte plan yapan balıklar köpek balığına bir ders vermeye karar vermişler. Planları ise şöyleymiş; köpek balığı geldiğinde balıklar en önde duracakmış. Tüm yunuslar, ahtapotlar ve kaplumbağalar ise balıkların arkasına saklanacakmış.

Planı uygulayacakları gün balıklar en önde durmuş. Tüm yunuslar, ahtapotlar, kaplumbağalar, balıkların arkasına saklanmış. Köpek balığı balıkları yemek için geldiğinde balıklar hemen kenara ayrılmış.

Yunuslar, ahtapotlar ve kaplumbağalar arkadan çıkıp hemen köpek balığını yakalamışlar. Artık köpek balığı balıkları yiyemezmiş. Yaptığı davranışın yanlış olduğunu anlayan köpek balığı tüm deniz hayvanlarından özür dilemiş.

ALİ VE KEDİ

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde Ali adlı bir çocuk varmış. Ali'nin karnesi çok iyi gelirse babası ona kedi alacaktı.

Ali o yüzden derslerde hep uslu olmalıymış. Okula gittiğinde her ders uslu durmuş. Öğretmenler hep aferin diyormuş. Birinci dönem bitmiş, karneler verilmiş. Ali karnesini aldığı anda çok heyecanlanmış. Baktığında bir de ne görsün! Karnede tüm notları çok iyiymiş. Ali buna çok sevinmiş. Böylece kedi alabilecekti. Babası ona hediye olarak söz verdiği kedi almış.

Yarıyıl tatilinden sonra Ali kedisini okula götürmek ve okulda arkadaşlarına göstermek istemiş. Ama okula hayvan getirmek yasaktı! Fakat Ali okula giderken kedi çantasına saklamış. Sınıfa girdiğinde hala kedisini çantasında saklıyormuş ve ders zili çalmış. İlk ders matematikmiş.

Dersteyken kedi Ali'nin çantasından fırlamış. Herkes bir anda fırlayan kediden dolayı çok korkmuş ve korktuğu için sıraların üzerine çıkmış. Ali arkadaşlarının korktuğunu görünce hemen kedisini yakalamış ve tekrar çantasına koymuş.

Yaşanan bu olaydan sonra öğretmenleri herkesin sakin olmasını söylemiş. Okula hayvan

getirmenin yasak olması ve Ali'nin kedisini çantasına saklamasından dolayı ise yaptığı davranışların yanlış olduğuna dair Ali'yi uyarmış. Ali öğretmeninden ve arkadaşlarından özür dilemiş. Öğretmeni ve arkadaşları da Ali'yi hemen affetmiş. Teneffüste de kedisini arkadaşlarına göstermiş ve hep birlikte sevmişler.

Bu yaşadıklarından sonra Ali öğretmenini ve ailesini dinlemesi gerektiğini öğrenmiş. Bir daha öğretmenini üzmemiş. Ailesinden de çok özür dilemiş.

İREM KILIÇ

KOVANDA BİR ARI

Bir varmış bir yokmuş. Büyük bir orman varmış. Bu ormanda büyük bir ağaç varmış. Bu ağaçta kuşlar, sincaplar, baykuşlar yaşarmış. Ve tabi ki arılar...

Bu ağaçta kocaman bir kovan varmış. Bu kovanda milyonlarca arı yaşarmış. Bir gün bal toplamak için iki çocuk gelmiş. Bu çocukların adları Sinan ve Selma'ymış.

Bu çocuklar kovanı almak istiyorlarmış. Birden karşılarında bir arı çıkmış. Çocuklar arıyı gizlice takip etmiş. Arı bunu fark edip kovanın arkasına saklanmış. Selma ve Sinan kovanı almaya çalışmışlar. Kovanın arkasına saklanan arı birdenbire ortaya çıkmış. Selma'ya iğnesini batırmış.

Çocuklar korkuyla oradan kaçmışlar ve bir daha arılara zarar vermemişler.

ŞEKER KRALLIĞI

Bir varmış bir yokmuş. Şekerlerin bol olduğu bir ülke varmış. Bu ülkenin adı Şeker Krallığı'ymış. Şeker Krallığı'nda her yer ama her yer şekerdenmiş. Evler, kıyafetler, yollar, ağaçlar ve dağlar şekerdenmiş.

Bu ülkenin kralı bir gün kızına;

- Kızım ben Çikolata ülkesinden biraz çikolata almak için uzun bir yolculuğa çıkacağım, demiş.

Kızı:

- Peki babacığım ama ne zaman döneceksin?

- Bilmiyorum kızım, anneni üzme olur mu?

- Tamam babacığım olur, üzmem.

Küçük kız bu gibi durumlara alışıkmış. Babası sık sık bu tür seyahatlere çıkarmış. Gittiği seyahatlerden kızına hediyeler getirirmiş. Ama babasının çıktığı bu seyahat çok uzun sürmüştü. Küçük prenses endişelenmeye başlamış. Çikolata

ülkesinin kralı çok acımasızmış.

İki kral birbirlerine çok kızmışlar. Birbirlerine savaş açmışlar. Kazanan Çikolata kralı olunca Şeker kralı ülkesine geri dönmüş. Sarayın doktorlarından yaralarını tedavi etmesini rica etmiş. Şeker kralına zarar verdiği için üzülen Çikolata kralı, bir daha kimseye zarar vermemiş.

MERVA ULUS

AYŞEGÜL İLE MERVA

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde iki kız varmış. O kızlardan birinin adı Merva, diğer kızın adı da Ayşegül imiş. Ayşegül ve Merva kardeşlermiş.

Bir gün anneleri bakkaldayken Ayşegül ve Merva dışarı çıkmış. Dışarı çok soğukmuş ve her yer karla kaplıymış. Evlerinin kapısı açılmış ama diğer yerler hep karla kaplıymış. Biraz sonra anneleri marketten gelmek üzereymiş. Ama

size bir şey söylemeyi unuttum; bizim evimiz villa, evimizde bir de havuzumuz var. Okul tatil olduğunda Merva ve Ayşegül havuza giriyor.

Şimdi annem bakkaldan geldi, ama bizi göremedi. Ayşegül ve Merva bu duruma çok şaşırılmıştı... Merva ile Ayşegül annemin arkasından gitmişti. Annemin marketten onlara neler aldığını merak ediyorlardı. Fakat annem, Ayşegül ve Merva'ya marketten hiçbir şey almamış.

Bu arada annemin adı "Hilal". Annem öğretmenlik yapıyor. Ama bugün okul tatil olduğu için okula gitmedi. Çok kar yağdığı için bugün okullar tatil oldu. Merva ve Ayşegül de okullar tatil olduğu için bugün okula gitmemişler. Ayşegül ve Merva aynı sınıfa gidiyor. Okulların tatil olmasına en çok onlar sevinmişler. Çünkü her yer karlarla kaplı olduğu için birlikte kartopu oynamaya gideceklermiş. Sonra da kardan adam yapacaklarmış. Belki bende onlarla oynarım.

Ben kimim biliyor musunuz? Ben Merva ile Ayşegül'ün ablası Cansu'yum...

PONÇİK VE KIZGIN

Bir varmış bir yokmuş. Bir zamanlar Melike adında bir kız varmış. Melike'nin babası Kemal Bey ve annesi Hilal Hanım, Ponçik adında bir kedileri, bir de Kızgın adında köpekleri varmış. Melike'nin annesi bir karar vermiş. Annesi:

- Hadi markete gidelim. Melike ise:
- Tamam anneciğim, demiş.

Markete gidince Melike:

- Şeker alalım mı anneciğim, demiş. Annesi:
- Tamam peki ama çok az yiyeceksin, tamam mı Melike?
- Tamam anne çok yemeyeceğim, dedi Melike.

Ardından (içinden):

- Keşke babamda gelseydi.

Ama babası işe gittiği için gelememişti.

Markete gidince ilk olarak şeker reyonuna koşmuş Melike. Markette işleri bitince eve dönmek için marketten çıkmışlar. Ponçik'te

yanlarındaymış. Bir anda önlerine siyah bir köpek çıkmış. Melike bir an:

- Ya köpek Ponçik'e zarar verirse, demiş.

Bir anda köpek, Ponçik'i kovalamaya başlamış.

Köpekten kaçan Ponçik kaybolmuş. Melike ve annesi bütün aramalara rağmen Ponçik'i bulamadan eve gitmişler. Merak içinde geçen gecenin sabahında Melike çok güzel bir haber almış. Kedileri Ponçik'i, köpekleri Kızgın bahçedeki kendi kulübesinde bulmuş. En yakın iki arkadaşının yanında olmasına ve bu kadar iyi arkadaş olmalarına çok sevinmiş. Fakat yaşadığı bu olayı hiç unutamayacakmış...

MERVE SARI

YENİ BEBEK

Ilık bir ilkbahar mevsimi imiş. Şehirde Merve adında bir kız yaşarmış. Merve'nin bir annesi, bir babası ve bir de abisi varmış. Merve ve abisi okula gidiyormuş. Okuldan gelince misket, balon ve top oynarlarmış. Yemek yiyip ödev yapar, sohbet eder ve yatarlarmış. Sabah uyanır aynı şeyleri yaparlarmış.

Merve okulda arkadaşları ile doğum gününü konuşuyormuş. Ayşegül'ün doğum gününe 6 ay,

Rabia'nın doğum gününe 4 ay, İrem'in doğum gününe 3 ay, Zeynep Betül'ün doğum gününe 2 ay kalmış. Merve de doğum gününe 4-5 gün kaldığını söylemiş.

Günler geçmiş Merve'nin doğum günü gelmiş. Merve'nin doğum gününde annesinin ve babasının telefonuna mesaj gelmiş. Annesi ve babası telefonlarına bakmışlar ve Yavuz Selim adlı bebeğin doğduğunu söylemişler. Tabi herkes havalara uçmuş ve yeni doğan Yavuz Selim adlı bebeği konuşmuşlar.

Bir süre sonra yeni bebeği ziyarete gitmişler. Orada Yavuz Selim'i kucaklamışlar. Daha sonra Yavuz Selim uyumuş. Uyandığında onu yine sevmişler ve öpmüşler. O esnada "yemeeeee hazırır" diye bir ses gelmiş. Merve'nin annesi mutfağa bakmış. Meğer Merve'nin Rukiye yengesi onlara akşam yemeği hazırlamış. Merve, annesi, babası ve abisi teşekkür etmişler. Rukiye yengesi de;

- Bir şey değil, afiyet bal şeker olsun, demiş.

Sonra Merve, Yavuz Selim'le oynamaya devam etmiş. Evcilik oynamışlar sonra da Merve'nin dayısı Sait, Yavuz Selim'i yürütmüş ve gülmüşler.

2/A SINIFI

Mevsimlerden yaz, günlerden Perşembe'ydi. Ormanda mutlu bir sınıf varmış. Sınıf 2, şube A olmak üzere bir sınıfmış bu. Bu sınıftaki öğrencilerin isimleri Maymun, Aslan, Tavşan, Kaplumbağa, Panda ve Fare imiş... Bu öğrencilerin en sevdikleri dersler Türkçe ve İngilizce imiş.

Bu sınıftaki öğrenciler İngilizce dersinde çok konuşmuş. İngilizce öğretmenleri de konuşmayı çok sevmiş. Bu yüzden İngilizce dersleri çok eğlenceli geçermiş. Fakat Türkçe dersi sakın ve daha az konuşarak geçermiş. Aynı şöyle:

- Silgin var mı?
- Kalem verir misin?
- İşin bittikten sonra alabilir miyim?
- Kırmızı kalemini aldım.

Türkçe dersinde de eğlenceli etkinlikler yaparlarmış. Etkinliklerle geçen bu derste de çok eğlenirlermiş.

Sınıftaki çocuklar teneffüs gelince yerlerinden hoplayıp koşarlarmış. Teneffüs bitince başkanların bazıları dinlenir, bazıları ise dinlenmezmiş. Ayrıca çocuklar teneffüslerde bahçeye çıkarlarmış. Top oynarlarmış, bazen

top ağaca kaçarmış. Ağaca kaçan toplar oradaki kuşların yuvasına zarar verirmiş.

Bir kere topu havaya atıp ağaca kaçırarak 2/B yüzünden 2/A sınıfının topları alınmış. Hem kızların hem de erkeklerin topları alınmış ama diğer sınıfın topunu almamışlar. 2/A sınıfı kendi toplarının alınmasına çok üzölmüşler. Bu durumu öğretmenlerine anlatmışlar.

Öğretmenleri diğer öğretmenlerle konuşmuş ve bir yanlışlık olduğunu anlatmış. 2/A sınıfının toplarını geri vermişler. Diğer çocukları da uyarılmışlar. Ağaca kaçan topların oradaki kuşlara zarar verdiğini anlatmışlar. O günden sonra top oynarken, bütün sınıflar topun ağaca kaçmaması için daha dikkatli oynamışlar.

MERYEM ASUDE EMÜL

YENİ BEBEK

Bir yaz günüydü. Ali adında bir çocuk yaşardı. Ali çikolata yemeyi çok seviyordu ama Ali sağlıklı beslendiği için her gün çikolata yemiyordu. Günlerden bir gün Ali annesine dedi ki;

- Anneciğim hani biz bir çikolata fabrikasına gidecektik. Ne zaman gideceğiz?

Annesi;

- Aliciğim tam da denk geldi. Ali;
- Ne yani bugün mü gideceğiz?

Annesi;

- Evet, dedi.

Ali;

- Yaşasın! Ee ne zaman gideceğiz, dedi.

Annesi;

- Şimdi, dedi.

Ali'nin annesi arabanın anahtarını aldı, arabaya bindiler ve çikolata fabrikasına gittiler. Ali ve annesi çikolata fabrikasına gittiklerinde bir sürü kişinin olduğunu gördüler. Ali ve annesi bilet aldılar ve içeri girdiler. Çikolata fabrikasının içi çok lezzetli kokuyordu. Broşürden alacakları çikolataları seçtiler. İleride kocaman bir ev gördüler. Bu ev çikolatadan yapılmıştı. Ondan sonra çikolata eve doğru yürüdüler.

Ali çikolata evin içine girdi ve annesine el salladı. Sonra da daha büyük çikolatadan yapılmış bir ejderha gördüler. Ejderhadan sonra sütlü çikolata, fıstıklı çikolata ve bitter çikolata gördüler.

Ali arkadaşlarına dağıtmak üzere bir miktar çikolata aldı. Eve gittiğinde çantasına koydu. Annesine iyi geceler deyip uyudu.

YENİ ARKADAŞ

Bir zamanlar Mehmet adında bir çocuk yaşırmış. Mehmet'in bir kız arkadaşı varmış, adı da Gülbahar'mış. Günlerden bir gün Mehmet annesinden, Gülbahar da kendi annesinden izin alıp bahçeye çıkmışlar. Bahçeye çıktıklarında başka bir çocukla karşılaşmışlar. Gülbahar ile Mehmet, çocuğa biraz yaklaştırmışlar. Mehmet şöyle demiş:

- Gülbahar, şuradaki çocukla tanışalım mı?
Gülbahar;

- Hayır tanışmayalım, demiş. Mehmet;

- Neden, diye sormuş. Gülbahar;

- Çünkü hiç güzel birine benzemiyor, demiş.

Mehmet de;

- İnsanları dış görünüşlerine göre değerlendirmemelisin, demiş.

Mehmet Gülbahar'a önemli olanın insanların huyları ve davranışları olduğunu güzelce anlatmış. Gülbahar Mehmet'i dinledikten sonra ona hak vermiş. Birlikte o çocuğun yanına gitmişler. Ona selam verip onunla tanışmışlar.

Mehmet ile Gülbahar, çocuğun adının Ahmet olduğunu öğrenmişler. Mehmet, Ahmet'i

birlikte oynamaya davet etmiş. Gülbahar yalnız kalacağını düşünerek biraz üzölmüş.

Mehmet ve Ahmet oynamaya başlamışlardı bile. Ahmet, Gülbahar'ın kenarda oturduğunu görerek yanına gitmiş ve onu çağırılmış. Sonra hep birlikte oyun oynamaya başlamışlar. Birlikte oynamak çok eğlenceliymiş. Gülbahar o gün insanların nasıl göründüklerinin değil, nasıl davrandıklarının önemli olduğunu öğrenmiş. Ayrıca birisi hakkında karar vermeden önce, onunla tanışmaya karar vermiş.

MOAMEL HUSSEIN KADHIM ALDABBAGH

KONUŞAN KUPA

Bir varmış bir yokmuş. Mustafa adında bir çocuk varmış.

Mustafa okula gittiği bir gün masasında bir kupa görmüş. Kupanın sahibinin onu burada unuttuğunu düşünmüş. Unutan kişinin daha sonra geri geleceğini ve kupasını alacağını düşünmüş. Bu yüzden kupayı sırasının altına koymuş.

İlk dersten sonra teneffüs zili çalmış ve herkes sınıftan çıkmış. Sınıfta sadece Mustafa kalmış. Bugün canı hiç dışarıya çıkmak istemiyormuş. Bir gün önce öğretmeninden aldığı kitabı okumaya karar vermiş. Bir süre sonra bir ses; - Merhaba, demiş.

Bir anda bu sesi duyan Mustafa çok korkmuş. Sesin nereden geldiğini anlamak için etrafına bakmış. Fakat sınıfta kendisinden başka hiç kimse yokmuş. Gözlerini açmış ve kapatmış, yine hiç kimseyi bulamamış. Tavana bakmış, sağa bakmış, sola bakmış hiç kimse yokmuş. Tekrar aynı sesi duyan Mustafa daha dikkatli bir şekilde sesi dinlediğinde bu sesin sırasından geldiğini fark etmiş ve sırasının altına bakmış. Sırasının altında sabah koyduğu kupa duruyormuş.

- Hey buradayım, diye kupa tekrar konuşmuş.

Kupanın konuştuğunu gören Mustafa çok şaşırılmış ve birden kupayı yere düşürmüştü. Kupa:

- Aaaaaa acıdı, diye bağırılmış ve koşarak kaçmaya başlamış.

O sırada öğretmenin sesini duyan Mustafa yavaşça gözlerini açmış. Karşısında öğretmeni ona sesleniyormuş. Önünde ise teneffüste okumaya başladığı kitabı varmış. Açık kalan sayfasında ise kocaman bir kupa resmi duruyormuş. Bunu gören Mustafa hemen sırasının altına bakmış. Sırasının altı boşmuş. Bütün bu yaşadıklarının aslında bir rüya olduğu ve kitap okurken uyuya kaldığını anlamış.

KÜÇÜK KAPLUMBAĞA

Bir varmış bir yokmuş. Bir kaplumbağa ailesi varmış. Bir gün küçük kaplumbağa ormanda gezerken ailesini kaybetmiş. Etrafına bakınmış bir süre ailesini aramış fakat bir türlü bulamamış. Sonra ağlaya ağlaya bir ağacın yanına gitmiş. Burada ailesinin onun bulacağını düşünerek beklemeye başlamış.

Bir saat geçmiş, iki saat geçmiş derken akşam olmuş. Akşam olunca küçük kaplumbağa daha da fazla korkmaya başlamış. Fakat bütün gün yorulduğu için uykusu da gelmiş. Sonra ağacın yanında uyumuş.

Uyandığında bir de bakmış ki sabah olmuş. Heyecanla etrafına bakınan küçük kaplumbağa uzaktan sesler duymuş. Hemen ayağa kalkmış ve seslerin geldiği yöne doğru hızlıca gitmeye başlamış. İlerledikçe uzakta gölün etrafında oynayan arkadaşlarını görmüş. Arkadaşlarını gören kaplumbağa çok sevinmiş ve hemen oraya doğru koşmaya başlamış.

Arkadaşları küçük kaplumbağanın koşarak geldiğini görünce başına kötü bir şey geldiğini anlamışlar. Küçük kaplumbağa da yanlarına gelince başından geçenleri arkadaşlarına anlatmış. Ama arkadaşlarıyla sadece okulda görüşüyorlarmış. Bu yüzden arkadaşları da onun evinin nerede olduğunu bilmiyorlarmış. Hep birlikte küçük kaplumbağanın evini aramaya başlamışlar. Bir süre gittikten sonra yoldayken yerde upuzun hareket eden bir şey görmüşler.

Başta ne olduğunu anlamamışlar. Küçük kaplumbağa arkadaşlarına;

- Bence herkes eline bir sopa alsın, demiş.

Arkadaşlarından birisi;

- Neden ki, diye sormuş.

Küçük kaplumbağa;

- Çünkü bu gördüğümüz şey bir yılan olabilir, demiş.

- Haklısın kaplumbağa, demiş arkadaşları.

Sonra herkes etrafından bir sopa bulmuş ve eline almış. Biraz ilerledikten sonra önlerine az önce gördükleri yılan çıkmış.

İçlerinden birisi hemen "Kaçın." diye bağırmış. Küçük kaplumbağa ileride ağaçların arasında dört kişilik bir araba görmüş. Küçük kaplumbağa arkadaşlarına sormuş.

- Araba sürmeyi bilen var mı?

Birisi cevap vermiş.

- Ben biliyorum.

- O zaman arabayla gidelim, diyerek arabaya doğru koşmuşlar.

Herkes arabaya binmiş ve hızlıca oradan uzaklaşmışlar. Daha sonra arabayla bir köye varmışlar. Küçük kaplumbağa bu köyü hemen tanımış ve arkadaşlarına evinin yolunu hatırladığını söylemiş. Arkadaşları evini tarif eden küçük kaplumbağayı evine bırakmış. Küçük kaplumbağayı gören anne ve babası da çok mutlu olmuş. Küçük kaplumbağaya kavuşan ailesi ona yardım eden arkadaşlarına da çok teşekkür etmiş.

Arkadaşlarının yaptığı bu iyiliği unutmayan küçük kaplumbağa bir daha tek başına evinden uzaklaşmamış.

MUHAMMED HARUN ÇAT

MİNİK SERÇE

Bir yaz sabahıydı. Caner kahvaltısını yaptıktan sonra bahçede oynamaya çıkmıştı. Topunu ağacın altına kaçırdığında, yavru bir serçeyle karşılaştı. Onu alıp hemen evine götürdü.

Artık küçük bir arkadaşı olmuştu. Hemen pet shopa gitti. Küçük serçe için konforlu bir kafes aldı. Hemen serçeyi kafese koydu. Onu beslemeye karar verdi.

Kapı çaldı, arkadaşı Emir geldi. Hemen heyecanla Emir'e minik serçeyi gösterdi. Emir, minik serçenin çırpındığını gördü. Caner'e kuşun orda mutsuz olduğunu söyledi. Serçenin aslında gökyüzüne ait olduğunu anlattı.

Caner arkadaşının söylediklerine hak verdi. Minik serçeden ayrılmak çok zor olacaktı. Emir ile birlikte bahçeye çıktılar ve serçeyi gökyüzüne uçurdular.

CAN VE BALIKLARI

Yaz tatili yaklaşıyordu. Can ve ailesi tatil için plan kuruyorlardı. Can'ın aklına bir fikir gelmişti. Hemen babasına döndü ve şöyle dedi;

- Babacığım tatilde Ada'lara gitmeye ne dersin?
- Süper fikir...

Can ve ailesi Ada'ya gelmişlerdi. Can hemen denizin kıyısına gitti. Dalgaları izliyordu. Birden bir ses duydu kafasını kaldırdı. Birde ne görsün! İki balık ona yaklaşıyordu. Balıklar konuşmaya başladı.

- Biz diğer balıklar gibi değiliz, konuşabiliyoruz ve seninle arkadaş olmak istiyoruz. İsimlerimiz Pullu ve Camgöz. Ya senin ki?

Duydukları karşısında Can çok şaşırılmıştı. Can;

- Ben Can. Bugün geldik buraya. Ve hayatım da ilk defa konuşan balık gördüm, nereden geliyorsunuz?

- Biz bu denizin neşeli balıklarıyız.

Böylece arkadaş oldular. Yaz tatili balıklarla oldukça eğlenceli geçmişti. Can bu olanları bir an önce okuldaki arkadaşlarına anlatmak için heyecanlanıyordu.

ÖMER FARUK DEMİR

KÖPEKBALIĞI VE KAPTAN

Kaptan, bir gün arkadaşlarıyla denize açılmış. Denizde uzun süre gittikten sonra bir adaya varmışlar. Bu adada bir sürü maymun ve hindistan cevizleri varmış. Kaptan, ağaçtan hindistan cevizi alarak afiyetle yemiş.

Sonra Kaptan ve arkadaşları yine denize açılmışlar. Denizde ilerlerken, Kaptan ve arkadaşları bir köpekbalığı sürüsüne rastlamışlar. Köpek balıkları, Kaptan'ın gemisine saldırmış.

Kaptan ve arkadaşları sabaha kadar köpekbalıkları ile mücadele ederek onları gemiden uzaklaştırmayı başarmışlar. Ancak bu mücadele sırasında gemi zarar görmüş ve su almaya başlamış.

Bu sırada Kaptan, bir adaya yaklaştıklarını fark etmiş. Adada gemiyi tamir etmek için gerekli malzeme varmış. Hep birlikte gemiyi tamir etmişler. Gemi eskisi gibi sağlam olmuş. Kaptan ve arkadaşları uzun süren bu yolculuktan sonra evlerine dönmüşler.

Kaptan bu geziyi çok beğenmiş ve hayatı boyunca da unutamamış.

PİZZA ADAM VE AŞÇI

Çok güzel pizzalar yapan bir aşçının çok müşterisi varmış. Bu aşçı aynı zamanda çok güzel limonatalar da yaparmış. Aşçı, pizza yapmaktan çok mutluymuş.

O gün, sabah erkenden yataktan kalkan aşçı, elini, yüzünü yıkamış ve kahvaltısını yapmış. Daha sonra işine gitmiş. Aşçı iş yerinde pizza yapmaya başlamış. Aşçının her zamanki gibi yine çok müşterisi gelmiş. Ancak o gün aşçı için çok heyecanlı bir günmüş. Çünkü pizzaları ilk defa televizyona çıkacakmış. Aşçının yaptığı pizzalar çok güzel olmuş, bütün müşteriler pizzalara bayılmış.

O sırada pizza dilimlerinden biri konuşmaya başlamış. Daha sonra pizza dilimi ayağa kalkmış ve aşçının arabasına binerek dükkandan uzaklaşmış. Pizza adam o sırada kendi kendine;
- Çok yavaş gidiyorum, en iyisi biraz hızlanayım, demiş.

Bir süre sonra hızlı gittiğini düşünerek biraz yavaşlamış. Aşçı koşarak peşinden geliyormuş, Pizza Adam onu görünce;

- Yaşasın çok eğleniyorum, demiş.

Ancak, Pizza Adam arabanın kontrolünü kaybederek başka bir arabaya çarparak durmuş. Pizza adam kazadan sağ kurtulmuş ve karnı acıktığı için pizzacıya gitmiş. Pizza Adam burada bir dilim pizza sipariş ederek afiyetle pizzasını yemiş. Bu sırada aşçı tam kendisini yakalamak üzereyken, aşçı yere düşmüş. Pizza adam aşçı yerden kalkmadan hemen uzaklaşmalıyım diye düşünmüş ve tekrar kaçmaya başlamış.

Ancak kaçmaktan vazgeçen Pizza Adam aşçıya arkadaş olmak istediğini söylemiş. Aşçı biraz düşündükten sonra;

- Tamam, diye cevap vermiş.

Pizza Adam çok sevinmiş ve artık birlikte vakit geçirmeye başlamışlar.

PELİNSU MAĞAT

ÇOCUKLAR

Bir zamanlar evli bir çift yaşarmış. Bu çiftin evlerinin hemen yanında bir oyun parkı varmış. Hep çocuklar oraya gelirler ve oyunlar oynarlarmış. Bazen bazı çocuklar gitmiyorlarmış. Orada çeşmeler, kum havuzu, kaydıraklar saya saya bitmezmiş.

Bir gün çeşmeler kurumuş çünkü her tarafta karlar varmış. Bütün çocuklar parka gitmişler. O sırada fırtına çıkmış. Bütün çocuklar üşümüş. Bir anda fırtınayla birlikte uzaklara gitmişler.

Bir de bakmışlar ki Karlar ülkesine gitmişler. Her yer karlarla kaplıymış. O karlar hiç erimiyormuş. Bu ülkede Karlar Kraliçesi yaşıyormuş. O karlar kraliçesinin adı Elsa imiş. Bir de kardeşi varmış. Onun adı da Anna imiş. İkisinin de tacı ışıldarmış. Çocuklar onları görünce biraz korkmuşlar. Elsa demiş ki;
- Bizden size zarar gelmez. Anna da demiş ki;
- Kardeşim doğru söylüyor.

Çocukları alarak saraya götürmüşler. Bütün gün sarayda eğlenceli vakit geçiren çocuklar akşam olunca evlerine dönmüşler.

ÇOK ŞEKER YEME

Bir zamanlar 6 yaşında bir çocuk varmış. Şeker yemeyi çok seviyormuş. Annesi onu sürekli uyarıyor, çok şeker yememesi gerektiğini yoksa dişlerinin çürüyeceğini söylüyormuş. Fakat çocuk her seferinde annesini dinlemiyor ve;

- Annem bana bir şey olmaz, diyormuş.

Bir gün yine annesini dinlemeyip çok fazla şeker yiyen çocuk, bir anda dişinde bir ağrı hissetmiş. Öyle çok ağrıyormuş ki hemen annesinin yanına gitmiş.

- Anne dişim çok ağrımaya başladı, demiş.

Oğlunun dişlerine bakan anne bir de bakmış ki dişlerinden birisi çürümeye başlamış. Yine sözünü dinlemeyip bu kadar çok şeker yediği için oğluna kızmış.

- Bak gördün mü ne olduğunu? Bu kadar çok şeker yersen dişlerin zarar görür, demiş.

- Görmez miyim anne, çabuk doktora gidelim, demiş. Dişi çok ağrıyormuş ve bütün dişlerinin çürümesinden çok korkmuş.

Sonra diş doktoruna gelmişler. Doktor dişlerini kontrol ettikten sonra çocuğun çürüyen dişini

çekmiş. Çektiği dişi çocuğa vermiş ve ona bazı uyarılarda bulunmuş.

- Al bakalım dişini. Bundan sonra çok fazla şeker yersen dişlerinin hepsinin böyle olacağını sakın unutma. Şimdi bunun yerinde bembeyaz güzel dişlerin olacak, dişlerine iyi bak, demiş.

Bembeyaz yeni dişlerinin olacağını öğrenen çocuk mutlulukla cevap vermiş;

- Doktor doktor, çok teşekkür ederim. Bir daha çok fazla şeker yemem, dişlerime zarar vermem, demiş.

Sonra da annesiyle birlikte eve gitmişler. Babası eve gelince ona başından geçenleri anlatmış. Daha sonra hep birlikte yemek yemişler. Yemekten sonra babasının eve gelirken ona aldığı şekerlerden sadece bir tane yemiş. Bir daha da bu kadar çok şeker yememiş.

RABİA ECRİN AYAZOĞLU

AYŞE’NİN ÖĞRENDİKLERİ

Ayşe bir gün yemek yedikten hemen sonra dişlerini fırçalamadan ve ellerini yıkamadan abur cubur yemiş.

Sonra yatağına gitmiş ve hemen uyumuş. Sabah uyandığında ise dişi çok ağrıyormuş. Hemen ağlayarak annesinin yanına gitmiş. Ayşe annesine demiş ki;

- Anne beni dişçiye götürür müsün? Dişim o kadar çok ağrıyor ki, demiş.

Annesi Ayşe’yi hemen doktora götürmüştü. Doktor dişinin çürüdüğünü ve bu yüzden bu kadar ağrıdığını söylemiş. Dişlerini fırlaması gerektiğini yoksa diğer dişlerinin de böyle çürüyeceğini anlatmış. Ağrıyan dişini ise çok çürüdüğü için çekmek zorunda kalmış.

Ayşe o günden sonra yatmadan önce dişlerini hep fırçalamış.

AYŞE’NİN ARKADAŞLARI

Ayşe çok sevimli bir kızmış. Ayşe’nin iki tane arkadaşı varmış. Birinin ismi Zeynep diğèrinin ismi ise Zehra imiş.

Zeynep hayvanları çok severmiş. Zehra ise hiç sevmezmiş. Ayşe ve Zeynep bu konuda onu hep uyarıyorlarmış. Hayvanlarla arkadaş olmanın ne kadar güzel olduğunu anlatıyorlarmış ama Zehra’nın fikri değişmiyormuş.

Bir gün beraber parka gitmişler. Parkta iki tane yavru kedi görmüşler. Zehra kedileri görünce onlara taş atmış. Kediler çok korkmuş ve kaçmışlar. Ayşe ve Zeynep, kedilere zarar vermeye çalıştığı için Zehra’ya çok kızmışlar. – Onlar da bir canlı, böyle yapman çok yanlış, diyerek ona hata yaptığını anlatmışlar.

Zehra arkadaşlarının söylediklerinden sonra yaptığı davranışı düşünmüş ve çok üzölmüş.

Arkadaşlarına;

– Doğru söylüyorsunuz, bir daha hayvanlara böyle davranmayacağım, demiş.

O günden sonra Zehra kapıların önündeki kedilere her gün süt götürmüş. Hep birlikte parka kedileri sevmeye gitmişler.

ZAHİT ESAT BAŞPINAR

HENRY'NİN DOSTLUĞU

Bir varmış bir yokmuş. Bir zamanlar Hollanda'da Henry adında bir çocuk yaşarmış. Bu çocuğun iyi niyetli bir dostu varmış. Adı da Franklin'miş. Dostu Henry'i çok seviyormuş. İki dost da birbirlerini görünce çok mutlu olurlarmış. Bir de Henry'nin annesi Alex varmış. Franklin'in annesinin adı ise Chapika imiş.

Franklin bir gün annesi ile pazara gidiyormuş. Franklin Henry'nin nerede olabileceğini merak ediyormuş. "İnşallah onunla buluşup vakit geçiririz." diye aklından geçirmiş. Pazarda annesiyle dolaşırken biranda annesinin elini bırakıp Henry'i aramaya gitmiş. Halbuki Henry pazarda yokmuş. Franklin kaybolmuş.

Annesi Franklin'in olmadığını görünce telaşlanmış.

- Franklin nerede, diye bağırmaya başlamış.

Henry de Franklin'i arıyormuş oysa ki. Franklin annesini bulamayınca pazardan çıkıp eve dönmüş. Henry de Franklin'i sormak için eve gelmiş. Daha sonra Henry Franklin'e sürpriz yapacakken yüzünün asık olduğunu görmüş.

Henry annesi ile alışveriş merkezine gitmeye karar vermiş. Henry Franklin'i mutlu etmek için bir futbol topu almış fakat eve gidene kadar topun havası inmiş. Henry Franklin'den özür diledikten sonra Franklin;

- Hiç sorun değil, senin beni düşünmen yeter, demiş.

Böylece arkadaşlıkları tüm olumsuzluklara rağmen bozulmamış

KAHRAMANIN HASTALIĞI

Bir gün bir kahraman bir köyün en kasisli yollarında gidiyormuş. Bir de ne olsun öksürüğü yine başlamış. Köyün ortasında sadece altı ev varmış. İlk eve gidip kapıyı tık tık diye çalmış.

- Merhaba benim adım Rocky, demiş. Ev sahibi de;

- Hoş geldin, deyip onu içeri davet etmiş.

Rocky içeriye girip oturmuş ki öksürüğü yine başlamış. Ev sahibi kadın korkup onu dışarıya atmış.

Daha sonra dışarıda Rocky tıkanmış.

- Şu dereden bir su içeyim çokta susamıştım, demiş.

Sonra bir kayık bulup gezintiye çıkmış. Öksürüğü yüzünden sıkılıp uyuya kalmış. Daha sonra bir yunus balığı yanına gelmiş. Onu da kayığa bindirip gezmeye devam etmişler. Karaya çıktıklarında onu kendi evine götürmüş, beraber oyunlar oynamışlar fakat yunus balığı kendi evini özlemiş. Rocky onu kendi evine götürmeye karar vermiş.

Yunus balığının evi çok uzak olduğu için ağlamaya başlamış. Yine de Rocky onu evine götürmeyi başarmış. Rocky'nin öksürüğü bitmediği için hiç rahat değilmiş. Yunus onu hastaneye götürmüş. Rocky ameliyat olmuş. On yıl geçtikten sonra gittiği köyde de patlama olmuş. Rocky buna çok üzölmüş. 36 yaşına geldiğinde de kendi arabasını almış ve evine geri dönmüş. Onu çok seven yunus balığını da hiçbir zaman unutmamış.

ZEYNEP BETÜL KURTOĞLU

SİNCAP SOKAĞI

Sincap sokağında her zamanki gibi yeni dostluklar başlıyordu. Sincap sokağının şirini Toktok'tu. Bu sokakta Toktok, tüm tatlılığıyla herkesin ilgisini çekerdi. Sincap sokağına yeni bir aile taşındı. Hem de Toktok'ların alt katına. Toktok, bu durma çok sevindi. Merakla ve heyecanla, bu yeni aileyi ziyaret etmek için annesinden izin istedi.

- Anneciğim! Acaba aşağıya inip yeni aileyi görebilir miyim? Annesi;
- Tabi ki tatlım, diyerek cevap verdi.

O da hemen aşağı inerek kapıyı çaldı. Karşısına bir çocuk çıktı. Çocuk;

- İçeri gir! Sen üst kattan olmalısın, dedi.

Çocuğun adı Gezgez'di. Toktok içeri geçti. Gezgez'in annesi çocuk odasında oynayabileceklerini söyledi. Çocuk odasında Gezgez'in oyuncaklarına bakmak isteyen Toktak'a, Gezgez;

- Sakın oyuncaklarıma dokunma, dedi.

Toktok, Gezgez'in paylaşmayı hiç sevmediğini ve kıskanç olduğunu anlamıştı. Bu durumda nasıl davranacağını bilemedi. Aklına parlak bir fikir geldi. Gezgez'e dedi ki;

- Senin bu davranışın çok kaba bir davranış. Sanırım sen, paylaşmayı sevmeyen birisin. Ama düşünsene, aynısı sana olsa hiç hoşuna gider mi? Gezgez;

- Şey, ben özür dilerim. Bir daha yapmayacağım, dedi.

Gezgez, Toktok sayesinde yeni bir şey öğrenmiş oldu.

BENEKLİ VE ARKADAŞLARI

Bir zamanlar Benekli adında bir kaplumbağa yaşarmış. Benekli'nin Morcuk adında bir arkadaşı varmış. Benekli arkadaşı Morcuk'u çok seviyormuş.

Benekli'nin annesi her zaman ona şöyle dermiş:
- Benekli sakın denizin derinliklerine inme. Orası çok tehlikeli!

Ama Benekli günlerden bir gün arkadaşı Morcuk ile derinliklere inmiş. Her yer çok karanlıkmiş. Benekli ve arkadaşı hemen eve dönmek istemişler. Dönerken önlerine kötü kalpli ahtapot Zazu çıkmış. Onu görünce tüm güçleri ile kaçmaya başlamışlar. Benekli arkadaşını buraya getirdiği için çok üzgünmüş. Fakat sonra Benekli, Zazu'ya bakınca arkadaşının kolunda bir yengeç olduğunu fark etmiş ve ona yardım etmek istemiş. Benekli durup Zazu'ya yardım etmek için yaklaşıncı arkadaşı Morcuk:

- Dur! Yaklaşma, sana zarar verebilir, demiş.

Zazu'dan kaçmayı bırakmışlar. Benekli, yengeci tam alacakken vazgeçerek yengeçle konuşmaya karar vermiş. Yengeç, çok tatlıymış. Benekli yengece bağırarak, kaba davranmak istememiş. Benekli:

- Yengeç kardeş acaba Ahtapot Zazu'yu bırakabilir misin? Yengeç:

- Ama ahtapotlar kötü kalpli olur. Ben de kötü kalpli ahtapotu yakaladım.

- Onun kötü kalpli bir ahtapot olduğunu nereden biliyorsun.

Yengeç, biraz düşündükten sonra Zazu'nun

kolunu bırakmış. Yengeç, Zazu'dan özür dilemiş. Zazu;

- Önemli değil, diyerek cevap vermiş.

Benekli arkasına döndüğünde anne ve babasını görmüş. Benekli, annesi ve babasıyla Zazu'yu tanıştırmış. Benekli de Zazu'dan özür dilemiş ve bir daha kim olursa olsun tanımadan başkaları hakkında kötü düşünmemek gerektiğini anlamış. Annesinden de özür dilemiş. Artık izin almadan uzaklara gitmeyeceğine dair söz vermiş.

ZEYNEP GEYİK

PONPON İLE ÖMER

Soğuk bir kış günüydü. Tavşan Ponpon çitlerden atlayarak evin bahçesine girdi. Bir yandan titriyor bir yandan da korkuyla etrafa bakıyordu. Bu sırada Ömer perdeyi aralayıp yağın kara bakıyordu. Kar her tarafı kaplamıştı. Bir taraftan da fırtına çıkmıştı. Ömer birden karların içinde titreyerek ona bakan Ponpon'u gördü. Ponpon'un bu haline çok üzüldü.

Ömer ne yapacağını bilemedi. Sonra hızla anne

babasının yanına koştu.

- Baba baba! Dışarıda karların içerisinde bir tavşan var, dedi.

Babası;

- Emin misin Ömer, dedi.

- Eminim baba onu hemen içeri almalıyız soğuktan donacak, dedi.

Babasıyla birlikte hızla bahçeye çıktılar. Ponpon, Ömer ile babasını görünce korktu ve karların içinde kaçmaya çalıştı. Ama kar çok fazla olduğu için kaçamadı. Ömer'in babası usulca uzanarak Ponpon'u kucağına aldı. Ve hızlıca eve girdiler.

Ponpon soğuktan tir tir titriyordu. Ponpon'u sobanın yanına getirerek ısıtmaya çalıştılar. Ponpon ısındıkça kendine gelmeye başladı. Ömer, Ponpon'u çok sevmişti. Onunla iyi bir arkadaş olabilirdi.

- Baba tavşan bizimle kalabilir mi, diye sordu.

- Ömer bu olmaz çünkü onu iyileşince tekrar ormana salmalıyız.

Ömer çok üzölmüştü. Ama babası haklıydı onun da annesi ve babası olabilirdi. O da evine dönmeliydi. Havalardan ısınarak karlar eriyince Ponponu ormana salmak için yola çıktılar. Ormana varınca Ponpon'u arabadan indirip yere bıraktılar. Ponpon biraz ileriye doğru koştu sonra geriye dönüp baktı. Sonra koşarak Ömer'e doğru geldi. Ömer ile ailesini bırakmak istemiyordu. Ömer;

- Baba lütfen bizimle kalsın, dedi. Babası;

- Ponpon da bizimle kalmak istiyor galiba, dedi.

Ömer sevinçle Ponpon'a sarıldı ve mutlu bir şekilde eve döndüler.

TOSTOS İLE KÜÇÜK CEYLAN

Bir varmış bir yokmuş. Çok güzel ağaçların ve yemyeşil ormanın birinde kaplumbağaların en sevimlisi Tostos ile çok güzel gözlü bir Küçük Ceylan yaşarmış.

Bu ikisi çok iyi arkadaş imişler. Her günleri beraber geçermiş, çok güzel oyunlar oynarlar arasında da küçük yaramazlıklar yaparlarmış. Yine o günlerin birinde Küçük Ceylan nefes nefese Tostoların evinin önüne gelmiş.

- Tostos, Tostos neredesin? Hadi dışarı gel, demiş.

Tostos annesine bakarak;

- Çıkabilir miyim, diye sormuş.

- Annesi daha iyileşmedin dışarı çıkmamalısın, demiş.

Ama Tostos çoktan kapının önüne çıkmış.

- İyiyim merak etme anne, demiş.

Küçük Ceylan, Tostos'a;

- İleriki yamacın arkasında bir mağara buldum mutlaka görmelisin, demiş.

Tostos ağır adımlarla ceylana yetişmeye çalışıyormuş. Tostos Ceylan'a yetişmek için çok hızlı hareket ediyormuş. Bu yüzden de çok terliyormuş. Mağaranın önüne geldiklerinde su gibi ter olmuş.

- Hadi içeriye girelim, demiş Küçük Ceylan.

Tostos;

- Olmaz tehlikeli olabilir, demiş.

Ama Küçük Ceylan dinlememiş ve mağaraya girmiş. Ardından da Tostos girmiş. Biraz

ilerlemişler ki su dolu bir çukura düşmüşler. Her tarafları ıslanmış. Hızlıca dışarı çıkmışlar. Tostos sürekli hapşırıyormuş. Çok üşümüş. Buraya gelmelerinin bir hata olduğunu anlamışlar. Eve döndüklerinde annesi onu kapıda bekliyormuş. Tostos'un ıslandığını gören annesi;

- Tostos ne oldu sana böyle, diye sormuş.

Tostos annesinin sözünü dinlemediği için başına bunlar gelmiş ve maalesef hastalığa yeniden yakalanmış. Tostos hatasını anlamış. Bundan sonra annesinin sözünden çıkmayacaktı.

MINİK YÜREKLERDEN MASALLAR

2/B

DOĞU
OKULU

A portrait of a woman wearing a dark purple hijab with a floral pattern and a light blue long-sleeved shirt. She is sitting with her hands clasped in front of her. The background is a soft, out-of-focus grey and white. The image is framed by a yellow border at the top and a yellow border on the right side.

AYŞE SALIHA NUR BALCI

2/B SINIF ÖĞRETMENİ

KELEBEK ETKİSİ

Kozasından yeni çıkmış olmanın verdiği heyecanla uçan kelebek geldiği bu yeni yaşam alanının güzelliklerinin farkına varmaya çalışmakta, merakını gidermek adına çabalamaktadır. Görmüş olduğu farklılıklar, rengarenk çiçekler, karşılaştığı varlıklar onu fazlasıyla etkilemekte, içinde bulunduğu yaşama olan sevgisini arttırmaktadır.

Her şeyi daha iyi anlayabilmek adına iyi bir gözlem yapmaya karar veren kelebek, öncelikle yaşam alanında bulunan komşularını incelemeye başlar. Dikkatini çeken ilk varlık ağaçta dinlenmekte olan bir koaladır.

Koalanın, kelebeğin dikkatini bu denli çekmesinin sebepleri; hayatın bu kadar canlı ve akıcı olmasına karşın onun durgunluğu, üşengeçliği ve yüzündeki bıkkınlık hissidir. Yaşama sevinciyle dolu olan ve yerinde duramayan kelebek, koalanın bu haline anlam veremez. Anlamlandırmak üzere yanına dostça yaklaşarak şöyle der;

- Böylesine akıcı bir yaşamda bu durgunluk niye?

Cevap vermeye dahi üşenen koala hafifçe doğrularak;

- Akıp giden bu hayat içinde yaşamımı

sürdürmeye çalışıyorum işte, acele etmeye sebep ne ki? Sonuçta tembellik benim en bilinen özelliğim.

- Peki ama her anımız kıymetlidir, en iyi şekilde değerlendirmek ve güzel yaşamak gerek. Yaşadığımız bu anlar tekrarlanmayacak, diye karşılık verir kelebek.

- Senin bu şekilde hızlı yaşamana sebep kısa süreli bir hayata sahip olmandır. Bu kısa zamanına her şeyi sığdırmak, yapman gerekenleri yetiştirmek üzere olduğun için acele etmekte sin benim böyle bir sıkıntım yok, der.

Kelebek, koalanın bu rahatlığından ve yanlış düşüncelerinden son derece rahatsız olur. Ona;

- Önemli olan yaşam süresi değil bu süreç içerisinde yapılandır. Sahip olduğun bu zamanı iyi kullanmalı, daha güzel geçirmek için çabalamalısın, der ve yeni keşifler için yola çıkar.

ABDULMALİK HALİLOV

UZAYI KEŞFETMEK İSTEYEN MUHAMMED

Bir zamanlarda bir çocuk varmış. Adı da Murat'mış. Murat'ın Ali adında bir abisi de varmış.

Bir gün Murat'ın ailesi yazlığa giderken bir hayvanat bahçesi görmüşler. Sonra ailece hayvanat bahçesine gitmişler. Herkes aslan görmeye gitmiş, Murat ise önce kuşların bölümünü izlemeye gitmiş. Çünkü o papağanları çok sevmiş.

Murat kuşların bölümünü izlerken kendi başına kaybolmaması için ailesi onu takip ediyormuş. Murat ailesini görünce şaşırılmış. O papağanlardan bir tanesini almak istemiş. Babası ona izin vermemiş. Murat nedenini sorunca babası; - Çünkü hayvanat bahçesindeki hayvanları alamayız, demiş.

Abisi Ali bu olayı görünce aklına bir fikir gelmiş. Hemen babasının yanına gidip kulağına bir şeyler söylemiş. Babası da gülümseyerek çok güzel bir fikir demiş ve bir yere uğraması gerektiğini söylemiş. Sonra arabaya binmişler ve yolda bir mağazanın önünde durmuşlar.

Babası Murat'ı arabadan indirmiş. Bir de ne görsün hayvan mağazasının önündeymiş. Murat çok şaşırılmış ve içeriye girince babasına; - Bu neydi böyle, diye sormuş.

Çünkü hayatında hiç görmediği bir şey görmüş. Sonra oradan güzel bir papağan seçmiş. Abisi Ali'nin fikrini o zaman anlamış ve ona çok teşekkür etmiş.

MURAT İLE PAPAĞAN

Yakın zamanlarda bir çocuk varmış. Adı da Muhammed'miş. Muhammed astronotları çok severmiş. Bir gün babasına;

- Bana bir astronot kıyafeti satın alır mısın, diye sormuş.

Babası da;

- Şimdi olmaz yavrum, çünkü param yetmez, ancak maaştan sonra demiş.

Muhammed çok üzölmüş ve odasına gitmiş. Sonra annesi Muhammed'in odasına girmiş ve onun durumunu görünce ne olduğunu sormuş. Muhammed annesine olayı anlatmış ve maaşın ne olduğunu sormuş. Annesi de ona maaşın ne olduğunu anlatmış.

Birkaç gün geçmiş, Muhammed okuldan yorularak gelip, odasına girip uykuya dalmış. Rüyasında astronot kıyafetinde uzayı keşfettiğini görmüş. Uyanınca bir de ne görsün gözünün önünde astronot kıyafeti duruyormuş. Muhammed çok sevinmiş ve hemen kıyafeti giymiş.

Sonra babasının yanına gitmiş ve bu astronot kıyafetini çok beğendiğini söyleyip teşekkür etmiş. Ayrıca uzaya çıkmak istediğini söylemiş.

Babası;

- Şimdi olmaz, daha erken, demiş.

Muhammed üzölmeden;

- Tamam babacığım, öyleyse ben bir sonraki maaşı bekleyeceğim, demiş.

Babası buna çok gülmüş. Annesi Muhammed'e uzaya çocukların çıkamayacaklarını söylemiş. O günden itibaren Muhammed büyüdüğünde kesinlikle astronot olacağına karar vermiş.

AHMET FATİH MOLAK

AYAK ACISI

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde yavaş koşan bir kaplumbağa varmış. Bu kaplumbağanın adı Bonbon'muş. Arkadaşı tavşan ile birlikte sürekli oyunlar oynarmış.

İkisinin de en sevdiği oyun koşmakmış. Bu yüzden sürekli kendi aralarında yarışma yaparlarmış. Bonbon ne zaman tavşan ile yarışsa sürekli tavşan kazanıyormuş. Bonbon bu duruma hem çok üzüyor hem de arkadaşı kadar hızlı koşamadığı için kendisine çok kızıyormuş. Bir gün mutlaka tavşanı geçeceğini ve kendisinin kazanacağını düşünüyormuş. Bunun için de daha fazla çalışması gerektiğini, arkadaşı tavşanın hızlı koşmak için sürekli antrenman yaptığını düşünüyormuş.

Günlerden bir gün yine yarışmaya karar vermişler. Bonbon da bu kez yarışı kendisi kazanmak için her gün antrenman yapmaya başlamış. Bir gün kendisini o kadar zorlamış ki antrenman yaparken bacağı kırılmış.

Tavşanla ve diğer arkadaşlarıyla birlikte doktora gitmişler. Doktor güler yüzle Bonbon'un ayağını sarmış. Arkadaşları ile birlikte eve dönmüş ve bundan böyle asla antrenman yaparken 15 dakikayı aşmayacağına kendi kendine söz vermiş.

Tatlı kaplumbağa Bonbon, tavşanın yaratılış olarak kendisinden farklı olduğunu ve yavaş olmasının bir eksiklik değil de kendisine ait bir özelliği olduğunu fark etmiş. Tatlı kaplumbağa Allah'a kendisine verdiği nimetler içim şükretmiş.

AHMET'İN ALİ ÖĞRETMENİ

Bir zamanlar Ahmet isimli bir çocuk varmış. Bu çocuk tam 8 yaşındaymış. Ahmet 2. sınıfa gidiyormuş. Ali adında bir öğretmeni varmış. Ahmet, Ali öğretmenini çok seviyormuş.

Fakat günlerden bir gün Ali öğretmeninin askere gideceğini öğrenmiş ve hüngür hüngür ağlamış. Öğretmeninin gitmesini hiç istemiyormuş. Vakit o kadar hızlı geçmiş ki Ali öğretmeninin gideceğini gün gelmiş. Ahmet, Ali öğretmeniyile vedalaşmış ve onu ne kadar sevdiğini söylemiş.

Aradan birkaç gün geçmiş. Ahmet, Ali öğretmenini çok özlemiş ve onun için bir mektup yazmış. Bu mektupta öğretmenine bir hikaye anlatmış. Hikayesinde iki kişinin yaşadıklarını anlatıyormuş. Hikayede bir kişi askere gidiyormuş, diğeri gitmiyormuş. Didenin adı Ali'ymiş kalanın adı ise Ahmet'miş. Hikayede Ahmet askere giden Ali'yi çok özlüyormuş.

Ahmet ertesi gün okula gittiğinde karşısında yeni bir öğretmen görünce Ali öğretmenini mi yoksa yeni gelen öğretmenini mi daha çok seveceğini bilememiş. Çünkü iki öğretmenini de eşit seviyormuş.

Günler böyle geçiyormuş. Ahmet bazen mutlu bazen de şaşkınmış. Çünkü Ali öğretmenini özlüyormuş. O olmadığın da bazı şeylerin tadı da olmuyormuş.

Günlerden bir gün yine okula gittiğin de Ali öğretmenini okulda görmüş. Öğretmenini

gören Ahmet çok mutlu olmuş. Ertesi gün Ali öğretmen ile ders işlemişler. Ahmet Ali öğretmeni geldiği için daha uslu ve daha çalışkan olmuş. Çünkü Ahmet'in özlediği kişi geri gelmiş ve iki öğretmeni de yanındaymış.

BERRA TOKMAK

ORMAN

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde Sena adında bir kız varmış. Elif, Sena'nın en yakın arkadaşıymış. Evleri birbirine çok yakınmış ve aynı okula gidiyorlarmış. Bu yüzden hep birlikte vakit geçirirlermiş.

Sena ve arkadaşı Elif bir gün piknik yapmak için ormana gitmeye karar vermişler. Birlikte piknik sepeti hazırlamışlar. Ormana gidince önce oyun oynayıp ip atlamışlar. Sonra da hazırladıkları yiyecekleri yemişler. Biraz dinlenince ormanda gezmeye karar vermişler.

Bir süre sonra dinlenmeye karar vermişler. Oturdıkları ağacın yanında bir ayna bulmuşlar. Aynaya bakarlarken bir anda Masal Ülkesi'ne gitmişler. Burası rengarenk bir ülkeymiş.

Birbirinden lezzetli yiyecekler varmış. Her yer oyuncaklarla doluymuş. Bütün masal kahramanları burada yaşıyormuş. Elif ve Sena burayı çok sevmişler. Bütün gün oyunlar oynamışlar. İstedikleri yiyecekleri yemişler. En sevdikleri masalların kahramanlarıyla tanışmışlar.

O kadar eğlenmişler ki akşam olduğunu fark etmemişler. Hemen evlerine geri dönmek için buraya geldikleri aynanın yanına gitmişler. Aynayla birlikte ormana geri dönmüşler. Piknik malzemelerini toplamışlar ve eve dönmüşler.

Masal Ülkesi, Sena ve Elif'in bir sırrı olmuş. Bazen orayı ziyaret ediyorlarmış.

KRAL

Bir varmış bir yokmuş. Bir tane Kral varmış. Bu Kral çok sinirliymiş. Kral'ın bir de kızı varmış. Kral'ın kızının adı Zahide imiş.

Bir gün Kral cebinden mendilini çıkarmış ve sabah kahvaltısına oturmuş. Kahvaltısını yaparken Kral kızına kızmış. Kızı bu duruma çok üzülmüş. Bir anda Kral'ın elindekiler altına dönmüş. Kral nereye dokunsa dokunduğu yerler altına dönüşmeye başlamış.

Kral bu durumdan çok korkmuş. Babasının bu halini gören kızı da çok korkmuş. O an kral yanlışlıkla kızına dokunmuş. Kızı da altından heykele dönmüş.

Kızının heykele döndüğünü görüp korkan aynı zamanda da çok üzülen Kral koşarak oradan uzaklaşmış. Saraydan çıkarak yakın bir arkadaşının yanına gitmiş. Fakat Kral o kadar kötü bir haldeymiş ki arkadaşının söylediği sözleri yanlış anlamış. Bu durumdan sonra arkadaşısıyla da kavga etmiş. Kral'ın bu davranışı arkadaşının canını yakmış.

Kral oradan ayrılarak diğer yakın arkadaşının yanına gitmiş. Burada da arkadaşına başından geçenleri anlatmış ve ne yapması gerektiğini sormuş. Arkadaşı yaptığığın yanlış olduğunu hem kızından hem arkadaşından özür dilemesi gerektiğini, bu kadar sinirli olursa karşıdakileri üzeceğini anlatmış. Bu durumu düzeltmesi içinde

sihirli dereye gitmesini ve ondan sonra yapması gerekenleri anlatmış.

Kral eline bir tas alarak hemen derenin yanına gitmiş. Elindeki tası deredeki suyla doldurmuş ve saraya dönmüş. Hemen kızının yanına giderek üstüne dökmüş. Kızı eski haline dönmüş. Kral kızına sarılmış ve ondan özür dilemiş. Daha sonra arkadaşının yanına gitmiş ve ondan da özür dilemiş.

Kral bir daha haksız yere kimseye kızmamış ve mutlu bir şekilde yaşamışlar.

Başkalarıyla kavga etmemeliyiz. Eğer kavga edersek başkalarının canlarını yakabiliriz.

BERRA NUR KARAHASANOĞLU

İYİ KALPLİ ODUNCU

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde çok fakir mi fakir bir oduncu varmış. Bu oduncu ailesiyle birlikte yaşarmış. Bir gün oduncu yine emektar baltasını almış. Ormana odun kesmek, kestiği odunları da pazarda satıp çocuklarını sevindirmek için yola koyulmuş. Yemyeşil ağaçların yanından geçmiş.

Ağaçlar daha çok yeşil olduğundan baltasını değdirmemiş. Ormanın derinliklerine doğru yürüyen oduncu artık iyice yorulmuş ve bir ağacın gövdesinde uyuya kalmış. Oradan geçen bir hırsız uyuyan oduncunun baltasını pazarda üç beş kuruşa satarım düşüncesiyle alıp kaçmış. Derenin sesine uyanan oduncu kıymetli baltasını yanında göremeyince bağırmaya, ağlamaya başlamış.

Oralarda yaşayan iyi kalpli zengin bir kral ve kraliçe oduncunun ağlama seslerini duymuşlar. Oduncu da başına gelenleri anlatınca kraliçe;

- Ne kadar kolay bizim işimiz, demiş ve gidip gümüşlerle dolu bir odadan gümüş bir balta getirip oduncuya vermiş. Oduncu;

- Ama bu benim baltam değil ki, demiş. Sonra kral altınlarla dolu bir odadan altın bir balta getirmiş ama oduncu yine kabul etmemiş.

- Benim baltamın tahtadan bir sapı vardı ve zor kesiyordu bu balta ise altından, belli ki çok kıymetli ama bu benim baltam değil, demiş. Bu davranış kral ve kraliçenin çok hoşuna gitmiş ve oduncuya;

- Lütfen bizim arkadaşımız ol, sana bu baltaları

vermek istiyoruz, demişler.

Oduncu bu yeni dostluklara çok sevinmiş. Oduncunun başına gelen olay bütün dünyaya yayılmış. Kasabada ne kadar tamirci, marangoz varsa hepsi bir kurnazlık düşünmüşler. Çekiçlerini ve testerelerini bir yere saklayıp ormanın yolunu tutmuşlar. Kral ve kraliçeye rastlamak için ormanda bağırıp ağlamaya başlamışlar.

Oduncu iki baltayla çok zengin olmuş. Başka diyardaki bir tüccar da bu haberi duymuş ve tüccar ülkesinden zengin oduncunun kapısına gelmiş. Oduncu evinde gümüş ve altın baltayı süs olarak bir yere koymuş. Tüccar iyice incelemiş ve sonunda oduncunun evini yıkmaya karar vermiş.

Akşam olunca tüccar, zengin oduncunun evine gelmiş ve oduncunun evini yıkarken oduncunun hırsızlar için hazırlattığı alarm çalışmış. Oduncu yatağından fırlamış. Bunu fark eden tüccar hemen bir yere saklanmış. Oduncu rüya gördüğünü sanıp yatmış. Tüccar yakalanacağını düşünerek oduncunun evinden ayrılmış.

Sabah olunca oduncu hala duyduğu sesin rüya olduğunu sanıyormuş. Günler geçip gitmiş. Tüccar yine bir akşam oduncunun evini yıkmak için gelmiş ama yine başarısız olmuş. Oduncuya yardım eden kral ve kraliçe bir gün oduncuya yatıya gelmiş. Oturma odasında yatmışlar. Tüccar yine gelmiş. Kral ve kraliçe uyanıp tüccarı yakalamışlar. Hemen oduncuyu uyandırmışlar. Tüccar neredeyse kaçıyordu ki polisler onu yakalamış. Tüccar ve oduncu göz göze gelmiş.

Tüccar oduncunun evini yıkmak isterken zindanı boylamış. Kral ve kraliçe oduncunun evine taşınmış

ve oduncunu en iyi dostu, komşusu olmuşlar. Tüccar henüz vazgeçmemiş. Polisleri kandırıp merkezden kaçmış. Bunu duyan oduncu, kral ve kraliçe bu haberi alır almaz tüccarı yakalamak için harekete geçmişler. Fakat tüccar her an kılık değiştirerek kaçmış. Günler geçip gitmiş. Tüccar yolda giderken uçuruma düşüp bacağına kırmış. Oradan geçen oduncu, kral ve kraliçe ona yardıma koşmuşlar. Onun tüccar olduğunu anlayınca oduncu bu sefer kral ve kraliçeyle bir anlaşma yapıp bir seferlik onu affedip bir daha kötülük yapmayacağına söz verdirmişler. Oduncu eski hayatını özlemeyi bırakmış her zaman bir şey ihtiyacı olursa kral ve kraliçeye gidip onlardan istemiş. Kral ve kraliçede ihtiyacı olan şeyleri oduncudan istemiş.

Tüccar sözlerini hiç tutmayan birisiymiş. Bu sefer hedefi kral ve kraliçeymiş. Çünkü onların ününü çok duymuş. Ama bu sefer askerlerini de yanına almış. Çok büyük ve güçlü olan bu orduyla kral ve kraliçeye gitmiş. Fakat tüccar bir şeyi unutmuş. Kral ve kraliçenin de çok büyük ve güçlü bir ordusu varmış. Tüccar geldiğinde oduncu bunu görmüş ve hemen krala haber vermiş. Ordularını birleştirip tüccarın ordusuna doğru gitmişler. Sesleri duyan tüccar korkarak kaçmış. Kral, kraliçe ve oduncu kurtulmuş.

Tüccar bir plan daha yapıp yeniden saldırmaya gelmiş. Altınları düşünerek uyumuş. Sabah olunca kralın hizmetçileri tüccarı bulmuşlar. Hemen krala haber vermişler. Kral tüccarı görür görmez hemen onu zindana attırmış. Haberi alan oduncu çok sevinmiş ve hemen kralın zindanına gitmiş.

Tüccar bu yalanla da kalmamış kendisi nöbetçileri kandırıp zindandan kaçmış. Muhafızlar krala haber vermişler. Tüccar tam saraydan kaçarken kral ve kraliçe onu köşeye sıkıştırmış. Oduncu tüccarı hala zindanda zannediyormuş ki kral ve kraliçenin zor durumda olduğunu görmüş. Tüccarın ordusu kral ve kraliçeye saldırıyormuş. Hemen kralın ordusuna olan biteni anlatıp kendi ordusuyla birlikte tüccarın ordusuna doğru yola çıkmış. Tüccar sesleri duyunca ordusuyla beraber kaçıp gitmiş. Bu seferde kralın evine girmiş. Hizmetçiler onu yakalamış. Bu sefer onu zindan yerine başka bir odaya koymuşlar. Sonrada başına yüz muhafız koymuşlar. Zamanı gelince onu polisler emanet edip tüccardan tüm şehir kurtulmuş. Oduncu buna çok sevinmiş.

Kral ve kraliçe daha çok zengin olmuş ve ihtiyaç sahipleriyle daha çok paylaşmışlar. Tüccar zindanı boylamış ve artık kimseyi kandıramıyormuş.

BAŞKALARININ VERDİĞİNİ YEME

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde Dilara adında bir kız yaşarmış. Annesinin adı Asuman, babasının adı Ömer'miş.

Dilara bir gün annesiyle birlikte okula gidiyormuş. Karşılarna bir dede çıkmış. Dede, Dilara'ya şeker vermiş. Dilara şekerini kabul edip almış fakat annesi şekerini yememesini gerektiğini ve çöpe atmasını söylemiş. Dilara annesinin sözünü dinlememiş.

Birkaç dakika sonra Dilara'nın karnı ağrımış. Öğretmeni hemen Dilara'nın annesini aramış. Annesi onu okuldan almış. Babası akşam eve geldiğinde Dilara'ya nasıl hasta oldun diye sormuş.

Annesi olanları anlatınca babası şöyle demiş;
- Dilara tanımadığımız kimselerden yiyecek almamalısın kızım.

Dilara babasının söylediklerinden bir ders çıkarmış ve bir daha başkalarının verdiği şeyleri almayacağına söz vermiş.

Bir gün Dilara bahçeye çıkıp parkta oynamış. Yanına bir adam gelmiş. Elinde bir çikolata varmış. Çikolatayı Dilara'ya vermiş.

Dilara adama;

- Sizin bana verdiğiniz şeyleri yiyemem ve alamam, demiş.

Adam;

- Ben sizin sitenin bir alışanıyım, dese de Dilara inanmayıp;

- Nereden belli, belki sen bana zarar vereceksin, demiş.

Yabancı çok sinirlenmiş ve bağırmış. Artık sabrı da tükenmiş.

- Seni annene götüreyim, demiş.

Dilara;

- Ben evin yolunu biliyorum, sizin gtrmenize gerek yok, diyerek cevap vermiş.

Dilara hemen eve dönüp ödevlerini bitirmiş ve hemen uyumuş.

CEREN BOZKURT

ELİF'İN BAŞARISI

Bir varmış bir yokmuş Elif isminde küçük, şirin bir kız varmış. Elif sekiz yaşında, ikinci sınıfa gidiyordu.

Elif okula servisle gidiyordu. Öğretmeninin ismi Selma imiş. O gün ilk dersleri matematikmiş. Öğretmeni Selma Hanım sırayla herkese çarpım tablosuyla ilgili sorular soruyordu. Elif daha önce evde çok çalıştığı için sıranın kendisine gelmesini heyecanla

bekliyormuş. Sıra Elif'e gelmiş. Öğretmeni Elif'e;
- İki kere iki kaç eder, diye sormuş.

Elif gülümseyerek;

- Dört eder öğretmenim, demiş.

Öğretmeni Elif'e;

- Aferin sana, deyip gülen yüz vermiş.

Sonra teneffüs zili çalmış ve öğretmeni Elif'i yanına çağırmış. Çarpım tablosuna çalıştığı ve sorusuna doğru cevap verdiği için aferin demiş. Daha sonra okul çıkışına kadar bir masal yazmasını istemiş. Yazdığı masalı okullar arası bir masal yarışmasına göndermek istediğini söylemiş ve Elif'in fikrini sormuş.

Elif, büyük bir sevinçle kabul etmiş. Masal kitapları okumayı ve kendi masallarını yazmayı çok seviyormuş. Her teneffüste masalını yazıyordu. Okul çıkışına kadar "ELİF'İN DÜŞLERİ" adlı masalını yazmış ve öğretmenine göstermiş. Öğretmeni masalını okumuş ve çok beğenmiş.

Bir hafta sonra öğretmeni sınıfa geldiğinde elinde bir belge varmış. Bu belgeyi Elif'e vermiş ve Elif'i tebrik etmiş. Çünkü yazdığı masal okullar arası masal yarışmasında birinci olmuş.

BALIKLAR KRALI

Günlerden bir gün bir köyde fakir bir kaplumbağa yaşırmış. Bu kaplumbağanın adı Jek Kaplumbağa imiş.

Jek Kaplumbağa bir gün balıklar kralına giderek para istemiş. Balıklar kralı Jek Kaplumbağa'ya para istemesinin sebebini sormuş. Fakat kaplumbağanın para istemek için hiçbir sebebi yokmuş. Sadece fakir olduğu için kraldan para istiyormuş. Çünkü onun bir kral olduğunu ve kendisine istediği parayı verebileceğini düşünüyormuş. Eğer balıklar kralı ona para verirse hem kendisi hem de köyü fakirlikten kurtulacaktı.

Balıklar kralı, Jek Kaplumbağa'nın para istemek için hiçbir sebebi olmadığını görünce para veremeyeceğini söylemiş. Fakat Jek Kaplumbağa istediği parayı vermediği için balıklar kralına çok kızmış. Bu yüzden köyüne gitmeden önce ona bir ders vermek istemiş. Gizlice balıklar kralının altınlarından bazılarını alarak kabuğunun içine saklamış. Oradan ayrılarak köyüne doğru yola çıkmış.

Altınlarının bazılarının yerinde olmadığını gören balıklar kralı hem çok şaşırılmış hem de çok sinirlenmiş. O balıklar kralıymış. Kim onun altınlarını almaya cüret edebilirmiş. Sonra aklına

Jek Kaplumbağa gelmiş. Altınları onun aldığını anlamış. Hemen Jek Kaplumbağa'nın köyüne savaş açmış ve altınlarını ondan geri almış.

Bu durum karşısında köydeki diğer kaplumbağalar Jek Kaplumbağa'ya çok kızmışlar. Altınları çalmasının yanlış bir davranış olduğunu, bu davranışı yüzünden balıklar kralının onlara savaş açtığını ve köylerinin zarar gördüğünü söylemişler.

Yaptığı hatanın farkına varan Jek Kaplumbağa çok üzölmüş. Ama balıklar kralının da bu davranışının yanlış olduğunu anlamasını istiyormuş. O günden sonra Jek Kaplumbağa köyü için çalışmış durmuş. Bu çalışmalarının karşılığında ise hem kendisini hem de köyünü fakirlikten kurtarmış.

Jek Kaplumbağa'nın köyü fakirlikten kurtulurken balıklar kralı ise elindeki bütün altınları bitirmiş. Bir gün paraya ihtiyacı olunca Jek Kaplumbağa'ya gelerek ondan para istemiş. Jek Kaplumbağa ise ona istediği parayı vermiş. Fakat onun önceden yaptığı davranışları da ona hatırlatmış. Balıklar kralı yaptığı davranışı fark ederek çok üzölmüş ve herkesten özür dilemiş. Bundan sonra hep birlikte çok mutlu yaşamışlar.

ELİFSU GENÇ

LEYLA'NIN AİLESİ

Bir zamanlar Leyla adında bir kız varmış. Leyla 6 yaşındaymış. Sema adında bir ablası varmış. Ablası 10 yaşındaymış. Annesinin adı Şeyma, babasının adı Murat'mış.

Leyla ve ablası birlikte bakkala gitmişler. Bir şeyler almışlar. Eve döndüklerinde poşetleri gören annesi sormuş;

- Ne aldınız, demiş.
- Çikolata ve süt aldık, demişler.

Akşam babası gelmiş. Babası gelirken onlara dergi almış. Leyla ve Sema dergileri almışlar, babalarına çok teşekkür etmişler. Çünkü sürekli aldıkları bir dergi varmış. Bu dergideki oyunları, etkinlikleri ve en çokta ilginç bilgiler bölümünü seviyorlarmış. Bu yüzden yeni derginin gelmesini heyecanla bekliyorlarmış. Babalarının dergiyi unutmamasına ve almasına çok sevinmişler.

Dergiyi alarak odalarına gitmişler. Yemek saatine kadar birlikte dergiyi okumuşlar ve içerisindeki etkinlikleri yapmışlar. Yemek vakti gelince anneleri çağırmış. Hep birlikte yemeklerini yemişler, sohbet etmişler. Sonra uyku saati gelmiş. Annesi;

- Artık uyku saatiniz geldi, diyerek saati hatırlarmış.

Erken yatıp erken kalkmaları bu yüzden de artık uyumaları gerekiyormuş. Çünkü sabah okula gideceklermiş. Anne ve babalarına iyi geceler diyerek odalarına gitmişler ve hemen uyumuşlar. Hep böyle mutlu yaşamışlar...

PAŞA'YI KURTARMA

Soğuk bir kış günü karlarla kaplı bir çiftlik evinde Ömer ve Can adında iki çocuk yaşarmış. Bu iki arkadaşın Paşa adında bir köpekleri varmış.

Ömer ile Can, Paşa'yı her gün çiftlikte gezdiriyorlarmış. Bir gün çiftlikte Paşa kaybolmuş. Ömer ile Can aramışlar, aramışlar, aramışlar... Ama Paşa'yı hiçbir yerde bulamamışlar. Bulamayacaklarını anlayınca babalarına haber vermişler.

Babaları da yanlarına gitmiş. Hep beraber Paşa'yı aramak için ayrılmışlar. Ömer derinden bir ses duymuş. Sesin geldiği yere gidip baktığında Paşa'nın bir kuyuya düştüğünü görmüş. Paşa'yı oradan kurtarmak için uğraşsa da tek başına kurtaramayacağını anlamış. Hemen babasına ve Can'a haber vermiş.

Kuyunun yanına gelmeden önce babası bir merdiven, bir ip, bir de sepet bulmuş. Merdiveni de alarak hep birlikte kuyunun yanına gitmişler. Babaları merdiveni kuyunun içine indirmiş. Fakat kuyu çok darmış. Babalarının oradan inmesi mümkün değilmiş. Can ve Ömer daha küçük oldukları için onlardan birisinin aşağıya inmesi gerekiyormuş. Fakat ikisi de çok korkuyorlarmış. Bu yüzden birlikte gitmeye karar vermişler.

Babaları merdiveni tutarken Ömer ve Can sırayla aşağıya inmişler. Daha sonra babaları sepete ipi bağlamış ve aşağıya sarkıtmış. Can sepeti tutarken Ömer de Paşa'yı sepetin içine

koymuş. Babası da yukarıdan sepetin ipini çekmiş ve Paşa'yı kuyudan kurtarmışlar. Can ve Ömer'de sırayla yukarıya çıktığında merdiveni kuyudan çıkarmışlar. Babasına yardım ederek hem getirdikleri eşyaları hem de Paşa'yı alarak mutlu bir şekilde eve dönmüşler.

EMİR ÇOKAN

HAYVANAT BAHÇESİ

Güzel bir yaz günümüştü. Murat ailesi ile birlikte yazlıklarına gitmişler. Murat 4 yaşında, abisi ise 12 yaşındaymış. Babası mimar, annesi ise hemşireymiş.

Murat ve ailesi yazlıklarına giderken bir hayvanat bahçesi görmüşler. Murat hayvanat bahçesini çok merak ediyormuş. Hep birlikte oraya gitmeye karar vermişler. Murat daha önce hiç hayvanat bahçesine gitmediği için çok heyecanlanmış. Orada hiç görmediği aslanlar, ayılar, kuşlar, geyikler ve su samurları varmış.

Murat bütün hayvanları görmek ve hepsinin fotoğrafını çekmek istiyormuş. Sırayla her yeri gezmişler. Murat her gördüğü hayvanda daha fazla heyecanlanıyormuş. Sadece televizyonda gördüğü hayvanları böyle yakından görmek çok güzelmış.

Bazı hayvanlar televizyonda görüldüğünden çok daha farklı ama hepsi çok güzelmış. Hatta bazı hayvanları yemek yerken izleme fırsatı bulmuş. Bazı hayvanları da yavrularıyla oynarken izlemiş. Hakkında bilgi sahibi olmadığı hayvanlarla ilgili merak ettiklerini ise bazen babasına bazen de annesine sorarak öğrenmiş.

Her yeri gezdikten sonra annesine ve babasına çok teşekkür etmiş. Böyle bir gün geçirdiği için çok mutlu olduğunu söylemiş. Abisi de ona dondurma almış. Birlikte dondurma yedikten sonra arabalarına binerek yola devam etmişler.

MİNE İLE ELA

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir gün Ela ile Mine ormanda dolaşıyorlarmış. Evden annelerine haber vermeden oynamak için çıkmışlar.

Ormanda bir süre dolaştıktan sonra uzaktan onlara doğru gelen bir ayı görmüşler. Çok korkmuşlar ve kaçmaya başlamışlar. Kaçarlarken nereye gittiklerini hiç fark etmemişler. Bir süre sonra ayıdan kurtulduklarını düşünerek durmuşlar ve etraflarına bakmaya başlamışlar.

Kocaman, çikolatadan bir ev görmüşler. Ev o kadar güzelmiş ki hemen yanına gitmişler. Evin pencereleri, kapısı hatta eve giden yol bile çikolatadanmış. Dışarıdan bu kadar güzel görünen evin içini daha çok merak etmişler. Dışı bu kadar güzelse içerisi kim bilir ne kadar güzeldir diye düşünmüşler. Hem belki içeride yiyebilecekleri bir şeyler de olabileceğini düşünmüşler.

İçeri girince koltukta uyuyan bir cadı görmüşler. Kapının sesine uyanan cadı hemen ayağa kalkarak onlara doğru yürümeye başlamış. Cadı onları yakalayınca kurbağaya dönüştüreceğini söylemiş. Bunu duyan Ela ve Mine çok korkmuş. Ela sessizce arkadaşına;

- Koşalım Mine, demiş.

Hemen çikolata evden çıkarak tekrar kaçmaya başlamışlar. Uzun bir süre koşuttuktan sonra cadıdan da kurtulmuşlar. Daha fazla ormanda

durmamışlar ve eve gitmek için yola koyulmuşlar. Eve geldiklerinde annelerine sarılmışlar ve bir daha annelerinden izinsiz dışarı çıkmamaya söz vermişler.

ÇOCUK İLE AİLESİ

Bir varmış bir yokmuş, çok uzaklarda bir köy varmış. O evde bir çocuk ve ailesi yaşamış.

Çocuk babasından bir şey istiyormuş. Bunu söylemek için babasının yanına gitmiş ve demiş ki;

- Baba ben köpek istiyorum. Babası;
- Tamam, yarın hep birlikte gidip alalım, demiş.

Bütün gün heyecanlanan çocuk sabaha kadar zor beklemiş. Sabah uyanına hemen hazırlanmış. Kahvaltı yaptıktan sonra ailecek pet shopa gitmişler. Burada çocuğun seçtiği bir köpek almışlar.

Bir süre sonra babasının işinden dolayı İstanbul'a taşınacaklarmış. Birkaç gün sonra İstanbul'da bahçeli bir villaya taşınmışlar. Bütün gün eşyaları taşımışlar. Babasıyla birlikte köpeğine de bahçede bir kulübe yapmışlar. Akşam olunca hep birlikte sofrayı hazırlamışlar ve yemek yemişler. Sofrayı toplarken çocuk, annesine yardım etmiş. Annesi mutfakçı toplamış, babası kitap okumuş, çocuk da köpeğiyle bahçede oyun oynamış. Daha sonra hemen yatağına gitmiş, yeni evini düşünürken uyuya kalmış.

Uyandığında sabah olduğunu görmüş. Annesi kahvaltı hazırlıyormuş. Hep birlikte kahvaltı yapmışlar. Sonra köpeğini de alarak ailece dışarı çıkmışlar. Babası onları oyun yerine götürmüştü. Oyun yerinde köpeğiyle ve oradaki çocuklarla oynamış. Ardından oradan çıkmışlar. Hep birlikte kıyafet bakmaya gitmişler. Daha sonra oradan da çıkmışlar. Yemek yemeğe gitmişler. Yemeklerini yemişler ve eve dönmüşler.

ESMANUR HIRA

DOĞUM GÜNÜ HEDİYESİ

Güneşli bir yaz mevsimi imiş. Murat ve ailesi birlikte yazlıklarına gitmişler. Murat 4 yaşında, ablası Defne 13 yaşındaymış. Babası pilot, annesi ise öğretmenmiş.

Murat ve ailesi yazlıklarına giderken bir hayvanat bahçesi görmüşler. Murat ve ablası hayvanat bahçesini görünce oraya gitmek istemişler. Bu fikir annesinin ve babasının da hoşuna gitmiş. Hep birlikte biletlerini alıp hayvanat bahçesine girmişler.

İlk olarak kuşların olduğu bölümü gezmeye gitmişler. Murat'ın ilgisini papağanlar çekmiş. Papağanlar Murat'ın sesinin taklidini yapmışlar. Bu olay Murat'ın çok hoşuna gitmiş, aynı zamanda da çok komik gelmiş ve gülmeye başlamış. Burada çok iyi vakit geçiren Murat papağanları çok sevmiş.

Daha sonra ailesinin yanına giden Murat ailesinden bir papağan istemiş. Anne ve babası düşüneceklerini söylemişler. Hayvanat bahçesini gezmeye devam etmişler. Bir süre sonra hayvanat bahçesinde çıkıp yollarına devam etmişler.

Murat yolculuk sırasında annesini ve babasını hiç üzmemiş. Ablasıyla da çok iyi vakit geçirmiş. Bu durumu gören anne ve babası doğum gününde ona papağan almaya karar vermişler.

Akşama doğru yazlıklarına varmışlar. Murat ve arkadaşı Ali bahçede oyun oynuyorlarmış. Bu sırada annesi, babası ve ablası salonda Murat için sürpriz doğum günü hazırlıyorlarmış. Bahçede oynayan Ali ile Murat'ı salona davet

etmişler.

Ailesinin sürprizi karşısında Murat çok mutlu olmuş. Sıra doğum günü hediyelerine vermeye gelmiş. İlk olarak arkadaşı Ali hediyesini vermiş. Ardından ailesi hediyesini vermiş. Murat paketi açınca çok şaşırmış. Çünkü ailesi ona çok istediği papağanı almış. Murat papağanın ismini "Renkli" koymuş.

FATMA BEYZA ÇEP

ARKADAŞLIK ORMANI

Bir varmış, bir yokmuş evvel zaman içinde bir orman varmış bu ormanda zebra, tavşan, sincap, zürafa, köstebek ve geyikler yaşarmış. Bu ormanda bütün hayvanlar dostluk içinde neşeyle yaşarmış.

Bu sevimli dostlar bir gün oynarken zebra uzaklaşmış ve bir avcı gelip onu yakalamış. Bu sevimli dostlar, zebranın kaybolduğunu fark edip başlamışlar onu aramaya. Arkadaşları zebrayı ararken karga gelmiş. Telaşlı hallerini görünce;

- Ne oldu? Niye bu kadar telaşlısınız? diye sormuş.

- Zebra kayboldu. Onu arıyoruz, demişler hep bir ağızdan.

Karga;

- Ben zebrayı ve avcıyı gördüm demiş.

Hep birlikte güzel bir plan yapmışlar. Sonra kargaya, onları gördüğü yere kendilerini götürmesini istemişler. Oraya gidince de zebrayı kurtarmışlar.

Zebra o günden sonra bir daha arkadaşlarından uzaklaşmamış ve hep birlikte, mutluluk ve neşe içinde yaşamışlar.

KAPLUMBAĞA İLE TAVŞAN

Günlerden bir gün tavşan Zıp Zıp, hoplaya zıplaya, neşe içinde kaplumbağaya doğru gidiyordu. Kaplumbağanın evinin önüne geldiğinde kapıyı çaldı. Kaplumbağa Tin Tin kapıyı açtı.

- Hoş geldin Zıp Zıp. Nasılsın, dedi.

Tavşan Zıp Zıp da;

- Merhaba, üç gün sonra ormanda yarışa varmışın, diye sordu.

Kaplumbağa Tin Tin biraz düşününce, Zıp Zıp Tin Tin'e;

- Ne o korktun galiba, diye takıldı.

Tin Tin;

- Yok yarış nerede bitsin diye düşünüyordum, sence de uygunsa, timsah keskin dişin yanına ilk giden kazanır, dedi.

Zıp Zıp kendinden emin bir şekilde;

- Benim için hiç fark etmez, dedi.

Üç gün sonra yarış, çınar dedenin dallarının altından başladı. Tavşan yarışın başlamasıyla öne geçti ve son sürat koşmaya devam etti. Tin Tin de kendinden emin bir şekilde yürüyordu.

Zıp Zıp bitiş noktasına yaklaştığında, Keskin

Diş'in, bir küçük adacıkta güneşlendiğini gördü. Yarışı kazanmak için keskin dişin yanına gitmesi lazımdı ama Zıp Zıp yüzme bilmiyordu. Çaresizlik için de sağa sola dolanırken, saatler sonra Tin Tin geldi ve rahatça yüzerek keskin dişin yanına ulaştı. Zıp Zıp karşı kıyıdan;

- Ama bu haksızlık, diye bağırdı.

Fakat Tin Tin akli sayesinde yarışı çoktan kazanmıştı.

FUAT EGE SARP

KEDİ VE KÖPEĞİN ARKADAŞLIĞI

Bir kedi varmış ve bir gün yemek bulmak için çöp kutusuna gitmiş. Gittiğinde bir de ne görsün çöpte yemek arayan bir köpek de var.

Kedi ile köpek bu, birbirlerini gördüler mi illa dalaşacaklar öyle değil mi? Bu kez öyle olmamış. Kavga yerine oyun oynamaya başlamışlar. Birbirleriyle oyunlar oynamaktan öyle hoşlanmışlar ki artık geceden gündüze, gündüzden geceye oyun oynuyorlarmış. O kadar çok oynamışlar ki gece olduğunu bile fark etmemişler. Yorgunluktan uyuya kalmışlar.

Sabah olduğunda yine oyun oynamaya başlamışlar, matematik oyunları oynamak gelmiş akıllarına. İkisinin de matematiği ne kadar çok sevdiklerini fark etmişler. Birlikte yiyecek bulmaya gitmişler, karınlarını doyurmuşlar, oynayıp koşturup durmuşlar.

Günler böylece geçip giderken onlar da herkese, herkesin bir ortak özelliği olabileceğini, birbirlerini tanımaya çalışınca kedi ve köpeğin bile arkadaş olabileceğini kanıtlamışlar.

KEDİ İLE FARE

Bir kedi varmış ve bir gün çok acıkmış. Kedi yolda yiyecek bir şeyler arayarak giderken bir fare görmüş. Fare onu görmemiş. Kedi fareyi tam yiyecekken fare bir anda kediyi fark etmiş ve ağlamaya başlamış.

Kedi ağlayan fareye kıyamayıp onu yemekten vazgeçmiş. Fare de böylece kedi korkusunu atlatmış. Ne zaman kedi onu yemeye kalksa aynı şeyi yapmış ve işe yaradığını fark etmiş.

Fare artık korkmuyormuş. Kedi ile konuşmaya başlamış ama kedi onu duymuyormuş. Fare daha fazla bağırarak, kedi onu yine duymamış. Fare artık kedi ile dalga geçmeye başlamış. Kendini uyanıklık yapıyor sanıyormuş ama aslında kedi onu duyuyormuş. Sadece görmezden, duymazdan geliyormuş. Çünkü aç karnına yenilip onu yemekten korkuyormuş.

Sonunda fare kendini ona duyurmuş. Kedi onu tam yiyecekken yine numara yapmış. Kedi ona bu kez inanmamış ama yine de minik fareye acımış.

Kedinin verdiği şanslardan sonra fare yaptığı yanlışı anlamış.

- Kedi bile kendine sahip oldu, beni yemedi. O halde bende dalga geçmeyi ve onu kandırmayı bırakmalıyım, demiş.

HATİCE BERRA BALCI

ÖĞRENME KRALİYETİ

Bir varmış bir yokmuş. Ülkenin birinde güzel mi güzel bir kraliyet varmış. Bu kraliyetin adı Öğrenme Kraliyeti imiş. Bu kraliyette çocuklar okumayı, yazmayı ve birçok şeyi öğreniyorlarmış. Evleri de bu kraliyetin içindeymiş. Bir gün prenses Bella ve Rapunzel saraydan sıkılmışlar. Bavullarını hazırlayıp gitmişler.

Kraliyet arabası ile daha önce satın aldıkları eve gitmişler. Eve vardıklarında evi ve çevreyi dolaştıktan sonra çok acıkmışlar. Hemen getirdikleri yiyecekleri oturup iştahla yemişler. Yemek yedikten sonra uykuları gelmiş ve hemen yataklarını ayarlayıp uykuya dalmışlar.

Sabah erkenden kalkmışlar. Birbirlerine çok rahat ve güzel bir uyku uyuduklarını anlatmışlar. Kahvaltılarını güzelce yaptıktan sonra kapının önünde duran posta kutusuna gelen postayı görmüşler. Acaba bu zarf nedir diye birbirlerine bakmışlar ve posta kutusunun yanına koşmuşlar. Zarfı hemen açıp okumaya başlamışlar. Saraya dönmeleri isteniyormuş. Bu mektup onları çok sevindirmiş çünkü hemen kraliyetlerini özlemişler.

Eve girip hızla eşyalarını topladıktan sonra kraliyet arabalarına binerek geri dönmüşler. Özledikleri kraliyette bir ömür mutlu yaşamışlar.

KAPLUMBAĞA VE ARKADAŞLARI

Bir varmış bir yokmuş. Yemyeşil bir ormanda birçok hayvanlar yaşarmış. Bir gün tavşan, sincap, kedi, köpek ve maymun saklambaç oynarken kaplumbağa:

- Bende oynayabilir miyim, demiş.

Diğer hayvanlar kaplumbağanın oynamasını kabul etmişler. Kaplumbağa saklambaçta sayma sırası kendisine geldiğinde hile yaparak saymaya başladığı ağacın kenarından arkadaşlarının nereye saklandığına bakmış. Bunu gören diğer arkadaşları kaplumbağa ile daha fazla oynamak isteyip onu oyundan çıkartmışlar. Kaplumbağa üzgün bir şekilde oradan uzaklaşırken ayağına büyükçe bir diken batmış. Kaplumbağa:

- İmdaaaaaat, diye bağırmaya başlamış.

Kaplumbağanın sesini duyan arkadaşları koşarak yanına gelip onu doktora götürürler.

Doktor, kaplumbağanın ayağına batan dikenini çıkartıp ayağını sarmış ve ormana geri dönebileceğini söylemiş. Hastaneden arkadaşları yardımıyla çıkan kaplumbağa çok üzgünmüş. Arkadaşlarına dönüp:

- Sizden çok özür dilerim. Oyunu kuralına göre oynamalıydım. Oyundan çıktıktan sonra dalgınlıkla ayağıma diken battı, böyle yapmamalıydım, demiş.

Hatasını anlayan kaplumbağa bir daha asla böyle bir hile yapmamış ve ormana gidip arkadaşlarıyla oynamaya devam etmiş.

KAAN HACIKELEŞOĞLU

TELEVİZYON NEDEN ÇALIŞMIYOR

Bir varmış bir yokmuş. Bir tane televizyon varmış. Bu televizyon artık hiç çalışmıyormuş. Çalışmadığı için televizyonu çöp kovasına atmışlar.

Televizyon çöp kovasına atıldığı için ağlamaya başlamış. Bir binada yaşayan adam kapıdan çıkınca çöp kovasının yanında koskocaman bir televizyon görmüş. Üstünde en ama en iyi televizyon yazıyormuş. Adam hemen onu evine koymuş.

Televizyon bir gün yine bozulmuş ve o adam da televizyonu satmaya ve para kazanmaya çalışmış. Televizyoncuya bir adam gelmiş ve televizyonu almak istemiş. Satıcı televizyonu 200 Türk lirasına satmak istiyormuş. Televizyonu almak isteyen adam hemen kabul etmiş.

Daha sonra televizyonu alan adam hemen evine getirmiş. Fakat birkaç gün sonra televizyonun bozulduğunu görünce, geri verip parasını almak istemiş. Televizyonun satan kişi parayı geri vermeyeceğini söylemiş ve televizyonu geri almayı kabul etmemiş. Televizyonu alan adam televizyonu tekrar çöpe atmış ve sinirlenerek oradan uzaklaşmış. Televizyon artık kimsede değilmiş.

ALİ'NİN ÜÇ KEDİSİ

Bir varmış bir yokmuş. Ali diye bir çocuk varmış. Ali'nin bir tane de kedisi varmış. Bu kedinin adı Minnoş'muş. Ali'nin annesinin adı Sevim'miş ve babasının adı da Murat'miş.

Bu aile bir gün piknik yapmaya karar vermişler. Ali çok mutluymuş çünkü Ali'nin Minnoş'unun yeni bir bebeği doğuyormuş. Ali bu yüzden kedisinin de pikniğe gidince çok mutlu olacağını düşünüyormuş.

Bütün hazırlıkları yaptıktan sonra yola çıkmışlar. Bir süre sonra piknik yerine ulaşmışlar. Ali bütün gün kedisıyla ilgilenmiş ve oyunlar oynamış. Minnoş pikniğe geldiği için çok mutluymuş fakat bebeğini doğurmak üzereymiş. Biraz zaman geçtikten sonra Ali ailesiyle birlikte yemek yerken Minnoş bebeğini doğurmuş.

Yeni bir kedisi daha olduğunu gören Ali çok mutlu olmuş. Bebek kedinin adını Tatlış koymuşlar. Herkes Tatlış'ı sevmeye başlamış. Artık akşam olmuş ve bütün eşyaları toplayarak arabaya taşımışlar. Sonra da evlerine dönmüşler.

Ali güzel bir gün geçirdiği için ve minik bir kediye sahip olduğu için çok mutluymuş. Fakat piknikte yoruldukları için herkes derin bir uykuya

dalmış. O sabah Ali gözlerine inanamamış çünkü Minnoş'un akşam bir tane daha bebeği doğmuş. Artık altılı bir aile olmuşlar.

KEREM EMRE VURAL

KEDİ İLE FARE

Kedi bir gün bir fare bulmuş. Kedi gizlice o fareyi takip etmiş. Farenin bir eve girdiğini görmüş. Kedi de hemen peşinden eve girmiş. Evde bir tane yaşlı teyze görmüş.

Fare sessizce kendi yuvasına giderken kediden habersizmiş. Fakat yaşlı teyze kediyi görünce önce çok korkmuş. Daha sonra ise kedinin izinsiz bir şekilde eve girmesine çok sinirlenmiş. Tam ona kızacakken kedinin bir fareyi takip ettiğini fark etmiş.

Kediyle birlikte evine giren fareyi fark eden kadın daha çok sinirlenmiş. Hemen onlara bağırmağa başlamış.

- Fare ve kedi hemen benim evimden defolun, demiş.

Yaşlı teyzenin bağırmasıyla birlikte fare de kediyi görmüş. Yaşlı teyzenin ikisini de evden atacağını ve dışarıda kalacaklarını düşünen kedi ise çok üzölmüş.

Fakat yaşlı teyze o sırada orada farenin bir evi olduğunu fark etmiş. Fareyi kovarsa evsiz kalacağını düşünmüş. Kedinin de bir evi olmadığını o yüzden oraya geldiğini anlamış. İkisine de kızmaktan vazgeçmiş ve birlikte yaşayabileceklerini söylemiş. Fare evinde yaşamaya devam edeceği için, kedi de artık bir evi olacağı için çok mutlu olmuş ve hep birlik mutlu bir şekilde yaşamışlar.

ALİ İLE MUSTAFA

Bir varmış bir yokmuş. İki tane çocuk varmış. Çocuklardan birisinin adı Mustafa, diğerinin adı da Ali imiş. Bu iki çocuk ailesinden habersiz dışarıya çıkmış. Ailesi onları merak etmiş.

Mustafa;

- Bence bir yere gidelim, diyormuş.

Ali ise;

- Anne ve babamız bizi merak eder, diyormuş.

Ali ve Mustafa'yı çok merak babası dışarıya çıkıp aramayı teklif etmiş.

Annesi bu fikri beğenmiş ve birlikte aramaya çıkmışlar.

Ali hala Mustafa'yı ikna etmeye çalışıyormuş.

- Bence eve gidelim, diyormuş.

Mustafa;

- Gitmeyelim, biraz daha gezelim, diyormuş.

Ali ve Mustafa tartışmaya başlamışlar.

Uzaktan sesleri duyan anne ve babası hemen oraya doğru koşmaya başlamışlar. Sesler ormandan geliyormuş. Ormanın içinde tartışan iki çocuğun görünce hemen yanlarına gelmişler.

Babası ve annesiyle birlikte eve dönen çocuklar onları ne kadar üzdüklerini görünce böyle bir şey yaptıkları için çok üzölmüşler. Mustafa'da bu kadar ısrar ettiğı ve eve dönmediğı için çok üzölmüş. İkisi de anne ve babasından özür dilemişler. Bir daha da habersiz dışarıya çıkmamışlar.

MEHMET EMİN AKYILDIZ

MURAT İLE BONCUK

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, Murat adında bir çocuk varmış. Bir gün Murat ile ailesi hayvan dükkanına gitmişler. Oradan bir kedi satın almışlar, kedinin adını da Boncuk koymuşlar.

Murat Boncukla sürekli oyunlar oynarmış. Bazen elindeki çubuğu uzağa fırlatıp getirmesini beklermiş. Onunla hoplayıp zıplar, keyifli vakitler geçirirmiş. Yorulduğunda da kedinin başını karnına yaslayıp uyurmuş.

Bazen oynadıklarında sanki birbirlerini anlıyor gibi davranıyorlarmış. Arada Murat, Boncuk'un kuyruğunu ve de kulağını çekerek canını acıtsa da Boncuk Murat'ın çocuk olduğunu biliyor gibi davranıyor, ona tepki vermiyormuş. Çünkü Murat'ı çok seviyormuş.

Murat da Boncuğu eli ile besliyormuş, onu hiç aç bırakmıyormuş. Kendi yemeğini Boncukla paylaşıyormuş, evin maskotu olduğu için Boncuk'u tüm ev halkı çok seviyormuş.

HAYVANAT BAHÇESİNDE BİR GÜN

Bir zamanlar Ali isminde bir çocuk yaşarmış. Ali, anne ve babasına hayvanat bahçesine gitmek istediğini söylemiş. Anne ve babası da onun bu isteğini yerine getirmiş. Hep beraber hayvanat bahçesine gitmişler.

Orada birçok türden hayvanlar varmış. İlk önce maymunların bölümüne gitmişler. Orada şempanze, orangutan, babun gibi maymun türlerini görmüşler. Maymunlara muz ve simit atmışlar.

Maymunlar bölümünden çıkıp kümes hayvanları bölümüne gitmişler. Orada cins horoz, tavuk ve kazlar varmış.

Sürüngen bölümünde timsah, bukalemun ve iki metre boyunda yılanları görüp oradan da kurtların bölümüne girmişler. Aslan, jaguar, Sibiryalı kaplanı ve ayıları gördükten sonra eve dönmüşler.

Ali hayvanat bahçesine geziye götürdükleri için çok mutlu olmuş. Anne ve babasına teşekkür etmiş. Ali o gece huzurlu rahat bir uyku çekmiş...

MERYEM ULUÇAY

ASTRONOT SIKRAT VE ELEKTRONİK PİKAÇU

Bir varmış bir yokmuş. Bir tane şehir varmış. O şehirde en farklı hayvanlar yaşamış. Pikaçu, Sıkrat ve çok değişik hayvanlar varmış.

Sıkrat uzayda yaşamış. Pikaçu da elektrik prizinde yaşamış. Pikaçu'nun en sevdiği yemek patatesmiş. Sıkrat'ında meşe palamutuymuş. İkisi de kitap okumayı çok sevmiş. Resmi de çok güzel yaparlarmış.

Bir gün Pika ve Sika yani Pikaçu ve Sıkrat'ın arkadaşları onların evine gitmek istemiş. Annelerinden izin alıp gitmişler. Pikaçu, Sıkrat, Pika ve Sika oyun oynamaya başlamışlar. Ama bu oyunu Pikaçu ve Pika sevmemiş çünkü karlı dağlara tırmanma oyunuymuş. Sonra da Pika ve Pikaçu'nun dediği oyunu oynamışlar. Ama Sıkrat ve Sika onu beğenmemişler çünkü elektrikle ilgili bir oyunmuş.

Pikaçu ve Sıkrat'ın anneleri onlarla konuşup güzel bir oyun bulmuşlar. Bu sefer hepsi kabul etmiş. Sonra da mutlu mutlu oynamışlar. Bu yeni çok hoşlarına gitmiş. Artık geç olunca ayrılıp evlerine gitmişler ve mutlu mutlu yaşamışlar.

PIKAÇU'NUN OKULA GELMEMESİ

Bir varmış bir yokmuş. Bir tane Pikaçu varmış. Bir tane de Miyok varmış. Pikaçu ile Miyok çok iyi arkadaşmış. İkisi de kediymiş. Onları gören çoğu kişi çok seviyormuş. Okulları aynıymış. İkisi de 2. sınıfa gidiyormuş. İkisinin sınıfı da aynıymış. İkisi de 7 yaşındaymış.

Bir gün Pikaçu okula gelmemiş çünkü hasta olmuş. O gün Miyok'un canı çok sıkılmış. Okulda teneffüs zamanı Sıkrat'ı düşünmüş ve içinden şöyle demiş:

- Bence artık Sıkrat'la arkadaş olmalıyım ve Sıkrat en iyi arkadaşım olsun.

Miyok, Sıkrat'a sormuş. Sıkrat buna çok sevinmiş ve arkadaş olmuşlar. Pikaçu hasta olduğu için birkaç gün okula gelmemiş.

Pikaçu'nun hastalığı geçmiş ve okula gelmiş. Pikaçu okula gelince bir gariplik görmüş. Okulda gördükleri yüzünden Pikaçu çok üzgünmüş. Çünkü okul eskisi gibi değilmiş. Pikaçu, derste Miyok ve Sıkrat'ı görünce arkadaşını kaybettiği için üzülmüş, biraz da onları kıskanmış. Sonra teneffüs olmuş. Miyok'a şöyle söylemiş:

- Miyok beni unuttun mu? Hani beni çok seviyordun, hani arkadaştık.

Miyok'da Pikaçu'ya;

- Ama artık benim en sevdiğim arkadaşım Sıkrat, diye cevap vermiş.

Pikaçu bunun üzerine daha fazla üzülmemek için bir şey düşünmüş. Miyok ve Sıkratla arkadaş olmalı ve üçü anlaşarak hep birlikte vakit geçirmeliymiş. Pikaçu bu düşüncelerini Sıkrat ve Miyok'a da anlatmış. Onlar da bunu kabul etmiş ve mutlu mutlu yaşamışlar.

MOATASEM DABOUL

TAVŞAN

Adı üstünde korkak bir tavşan, ormanın birinde yaşamış. Küçük bir tıkırtı korkutur, minik bir hareket ürkütürmüş onu. Tir tir titremeye başlamış hemen. Bu nedenle evden dışarıya çıkamazmış.

Bütün gün pencereden dışarıyı seyredermiş.
- Ne olurdu, dışarısı bu kadar tehlikeli olmasa! Bende dışarıya çıkabilsem, koşup oynayabilsem...” dermiş.

Canı çok sıkılıyormuş. Yaptığı hiçbir şeyden zevk alamıyormuş. Dışarıdan gelen minicik bir ses korkudan yerinden zıplamasına, ürkekçe yatağının altına sığınmasına neden oluyormuş. İçi rahat bir şekilde yemek yiyemez, uyku uyuyamaz olmuş. Bazen diğer hayvanlar;
- Bu kadar korkacak bir şey yok canım. Korkularını yenmen gerek, diyorlarmış.

Tavşana göre böyle diyenler de korkuyormuş. Çünkü korku yenilmez bir düşman gibiymiş. Onu alt etmek mümkün değilmiş. Çok sıcak bir günde tavşan çok susamış. Susuzluktan bayılacak gibi olmuş. Ne yapacağını bilememiş. Susuzluğunun geçmesini beklemiş ama nafile. Giderek daha fazla susamış. Dereye gidip su içmeye karar vermiş.

Önce bir iki tur atmış evin içinde fakat cesaret edemiyormuş bir türlü... Sonra bütün cesaretini toplayarak, biraz da titreyerek dere kenarına gelmiş. O sırada dere kenarında kurbağalar varmış. Tavşanı görür görmez kendilerini suya atmışlar. Tavşan bir kez daha korkmuş. Ama daha çabuk kendine gelmiş. Eğilip su içmeye başlamış. Rahatladığını düşünmüş. Sonra etrafına bakınmış şöyle düşünmüş:

- Artık hiçbir şey beni korkutamaz. Ben çok cesurum. Gürültüden korkmadım üstelik başka hayvanları bile korkuttum.

Kendiyle gurur duymuş. Zıplayarak dönerken sevinçten uçacak gibiymiş. Mutlulukla şöyle bağırırmış:

- Cesareti olan çıksın karşıma.

DERTLİ EŞYALAR

Bir çocuk varmış. Eşyalarını toplamaktan hiç hoşlanmazmış. Bir gün yerlerde atılı duran eşyalar, aralarında konuşuyorlarmış.

Ceket:

- Sen neden hala buradasın, bu saatte okulda olman gerekiyor mu?

Ders kitabı:

- Evet, ama dağınık çocuk okula giderken beni aradı, bulamadı. Sonunda beni almadan gitti, demiş.

Çorap:

- Ben tam üç gündür burada yatağın altında sıkışıp kaldım. Kimse beni görmüyor, demiş.

Tişört:

- Ben tertemiz bir tişörttüm. Beni dolaptan çıkarttı sonra yere attı. Üstelik dağınık çocuk odada yürürken üstüme basıyor. Hem kirlendim hem de buruştum.

Pantolon;

- Bir fikrim var. Dağınık çocuk benim cebimde otobüs bileti unutmuş. Hep birlikte otobüse binip gidelim, demiş.

“Evet” diye bağırılmışlar. Hep birlikte yola çıkmışlar. Otobüs onları yemyeşil kırlara götürmüş.

- Ne kadar güzel bir yer burası? İyi ki yatak altlarında dolap kenarlarında beklemek yerine buradayız, demişler.

Saklambaç oynamışlar, yerlerde yuvarlanmışlar. Tozlanıp çamurlandıklarına hiç aldırıyorlarmış. Tekrar otobüse binip eve dönmüşler. Bütün eşyalar daha önce atılmış oldukları yerlere aynen uzanıp yorgunluktan uyuya kalmışlar. Çocuk okuldan dönüp eşyalarının halini görünce;
- Aman Allah'ım! Yerlerde bıraktım diye ne hale gelmişler, demiş.

O günden sonra eşyalarını hep yerli yerinde tutmuş.

MUHAMMED KAAAN IŞIK

CESUR DUMAN

Bir varmış, iki yokmuş. Çok uzaklarda, Balıkesir'in ovalarında, Duman adında bir köpek varmış. Duman çok cesaretli ve hırçınmış.

Köpekleri çok seven Muhammed adında bir çocuk varmış. Ailesiyle birlikte gezerken Duman'ı görmüş ve Duman'ın artık kendi köpeği olmasını istemiş. Ailesi de çocuğunun ısrarına dayanamamış ve köpeği sahiplenmişler. Bu duruma Duman da Muhammed de çok

sevinmişler.

Güneşli bir günde Muhammed Duman'ı ormanda yürüyüşe çıkarmış. Duman çok heyecanlanmış o yüzden yaramazlık yapıyormuş. Yaramazlık yaparken kaybolmuş. Muhammed bağırsa bile çaresi yokmuş. Çünkü Duman çoktan uzaklaşmış bile. Muhammed ailesi ile birlikte karakola gitmiş, o sırada Duman en sevdiği ve koku algısı çok iyi olan arkadaşı Bolt'un evine gitmiş.

O sırada Muhammed de karakolda dumanın özelliklerini anlatmış. Duman' da Bolt'un evine varmış.

Duman;

- Bolt kardeş bir gelir misin?

Bolt:

- Bir saniye geliyorum, demiş.

Duman, Bolt'a Muhammed'in şapkasını koklatmış. Şapkayı koklayınca Bolt koşmaya başlamış. Duman da arkasından koşmuş. Dumanla Bolt gitmişler ve Muhammed'e ulaşmışlar. Duman sevincinden Muhammed'in üstüne atlamış.

O günden sonra Duman yaşadıklarını hiç unutmamış ve Muhammed'in yanından hiç ayrılmamış. Bir daha da yaramazlık yapmamış.

GÜVERCİN KUKU

Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar Kuku adında bir güvercin varmış. Kuku'nun sağ kanadı acıyormuş o yüzden uçamıyormuş. Kuku, evine tırmanarak zorlana zorlana giriyormuş.

Bir gün yemeğini yerken aklına bir fikir gelmiş. demiş ki;

- Keşke bende uçabilseydim. En iyisi Karti'nin yanına gidiyim.

Karti uçmayı çok iyi bilen bir kartalmış. Yemeğini bitirip hemen Karti'nin yanına gitmek için yola çıkmış. Tam uçacakken uçamadığını hatırlamış, çok üzölmüş ve tırmanarak ağaçtan inmiş. Yürümeye başlamış. Arkasından bir jaguar geldiğini fark etmiş. Koşa koşa yardım istemiş.

- Yardım edin, yardım edin, diye bağıırıyormuş.

Daha sonra Papi onun sesini duyunca yanına gelmiş ve onu sırtına alıp oradan uzaklaşmışlar. Papi, Kuku'nun en yakın arkadaşımış. Papi ona demiş ki:

- Nereye gidiyorsun?

- Ben uçmak için Usta Karti'ye gidiyordum. Papi;

- Neden bunu bana söylemedin? Ben seni götürürdüm, demiş.

Ve çok uzaklara gitmişler. Giderken karınları acıkmış ve yemek aramaya başlamışlar. Papi

bir sürü solucan bulmuş. Kuku ise pek fazla bulamamış, çok üzölmüş. Papi'ye demiş ki;

- Benimle solucanlarını paylaşır mısın? Papi;

- Tabii ki de hepsini seninle paylaşabilirim, demiş.

Yemeklerini bitirdikten sonra yola çıkmışlar. Yolun bitmesine çok az kalmış. Fakat geçecekleri yolda akbabaların yanından geçmelilermiş.

Akbaba yuvasına gelmişler. Oradan geçerken bütün akbabalar onlara bakmış ve demişler ki;

- Burası akbaba yuvası, buraya girmeniz yasak. Papi ile Kuku da;

- Bizim geçmemiz gereken yol burası, diyerek

cevap vermişler.

Akbabalar sinirlenmiş ve Kuku ile Papi'yi kovalamaya başlamışlar. Kuku endişelenmiş ve Papi'ye tezahürat yapmaya başlamış. Papi sen bunları yenersin, onlardan hızlısın diye hoşuna giden sözler söylemiş. Papi bunları duyunca gururlanmış ve daha da hızlanmış. Ve çok kısa sürede Karti'nin yanına ulaşmışlar.

Kuku uzun bir süre Karti'nin yanında kalmış ve ondan öğrendiklerinden sonra uçmaya başlamış. O kadar hızlı uçuyormuş ki Papi ve Karti'yi yenmiş.

MUHAMMED YAHYA ÖZKAN

KÜÇÜK BAYKUŞ YAVRUSU

Zamanın birinde küçük yavru bir baykuş varmış. Bu yavru kanatları henüz gelişmese de uçmak istiyormuş. Annesi ona;
- Zamanı geldiğinde uçabileceksin, acele etme, demiş.

Bir sabah erkenden uyanmışlar. Anne baykuş yiyecek aramaya giderken yuvadaki yavrulara tembihte bulunmuş.

- Sakın yuvadan ayrılmayın ve uslu durun, demiş.

Annesi gidince bizim küçük yavru baykuşun canı sıkılmaya başlamış ve yuvanın kenarına gelip uçmayı denemek istemiş. Fakat ayağı kayıp yere düşmüş.

Kanadı ve ayağı incinmiş. Az sonra anne baykuş yuvaya dönmüş ve yavru baykuşu yerde görünce hemen onu yuvaya taşımış. Annesi yavru baykuşa sarılmış ve;

- Büyüyünce kanatların gelişecek ve sende uçabileceksin. O vakte kadar sabretmelisin yavrum, demiş.

CICI KUŞ

Ormanda yaşamakta olan binlerce bülbül ve kanarya aralarında çıkan tartışmalara bir türlü engel olamayarak yollarını ayırmışlardı. Ormanın bir tarafında bülbüller, diğer tarafında kanaryalar yaşamaya başlamıştı. Sadece bir bülbül yuvasını terk etmemiş, kanaryalar arasında kalmıştı. İşte, bu bülbül Cici Kuş'tu.

Yavru bir kanarya, bülbüller tarafına geçince yakalandı ve kafese kapatıldı. Olayı öğrenen kanaryalar elçi göndererek, özür dileyip, yavru kanaryayı geri isteyeceklerdi. Fakat hiçbir kanarya bu işe gönüllü değildi. Sonunda, kanaryalar Cici Kuş'a gittiler ve yavru kanaryayı kurtarmasını rica ettiler. Cici Kuş teklifi kabul edip yola çıktı.

Cici Kuş bülbüller tarafından sevinçle karşılandı. Baş köşeye oturtuldu. O da bir bülbüldü ve kanaryalar arasında daha fazla kalamayarak hemcinslerinin yanına dönmüştü. Bu kanaryalarla bir arada yaşanmazdı zaten. Ertesi gün Cici Kuş geliş nedenini açıklayınca

ortalık karıştı. Yoksa Cici Kuş bir hain miydi?

Bülbüller, buna fazla kafa yormadılar ve Cici Kuş'u da bir kafese kapattılar. Cici Kuş kendini ve yavru kanaryayı kurtarabilmek için akla karayı seçti. Kötü bir niyetinin olmadığını, yalnızca yavru kanaryayı kurtarmak için geldiğini tekrar tekrar anlattı.

Günler sonra yavru kanaryayla birlikte kanaryalar tarafına geçerken, ilk aklına gelen fikre doğrudur deyip başka hiçbir fikri önemsemeyen kişilere laf anlatmanın deveye hendek atlatmaktan daha zor olduğunu düşünüyordu Cici Kuş.

YUSUF KABAN

TAVŞANIN SÜRPRİZİ

Uzun yıllar önce bir orman varmış. Bu ormanda uzun boylu zürafa, tavşan, at ve ormanların kralı aslan yaşamış.

Bir gün hep birlikte pasta yapmaya karar vermişler. Bunun için ilk önce görev dağılımı yapılarak malzeme temini için dağılmışlar. Tavşan yumurta; zürafa fıstık; at un; aslan yağ ve süt getirmiş.

Pasta ustası olarak tavşanı seçmişler. Diğerleri de tavşanın yardımcısı olarak pastayı yapmada tavşana yardım etmişler. Tavşan iki katlı pastayı bitirdiğinde bir sürprizi olduğunu söyleyerek, arkadaşlarına arkalarına dönmelerini söylemiş.

Pastanın üzerine bir yazı yazmış. Arkadaşlarına seslenip gözlerini açarak dönmelerini istemiş. Pastanın üzerindeki yazıyı gören arkadaşları şaşırılmışlar ve çok sevinmişler. İçlerinden at bu duyguları çok daha fazla yaşamış. Çünkü onun doğum günüymüş.

Pastanın üzerinde “nice yıllara sevgili arkadaşım” yazıyormuş.

ORMAN

Bir varmış, bir yokmuş. Bir gün ormanda tavşan, aslan, ayı, tilki, zürafa ve zebra oyun oynuyorlarmış. Bu oyunun ismi saklambaçmış.

Oyun başlamış ve tavşan ebe olmuş. Tavşan 100'e kadar saymaya başlamış. Tavşan sesli bir şekilde sayarken keskin gözleriyle çaktırmadan, hile yaparak arkadaşlarının nereye saklandıklarına bakıyormuş. 100'e kadar saymayı bitirmiş.

Aslanı, ayıyı, tilkiyi, zebrayı ve zürafayı yaptığı hileyle hemen yakalamış. Arkadaşları yaptığı bu hileyi anlamış, tavşanı oyundan çıkarmışlar. Ardından oyunlarına devam etmişler.

Bu sefer ayı sesli bir şekilde 100'e kadar sayarken tavşanda uzaktan onlara izliyormuş. Ayı 100'e kadar saymayı bitirmiş. Ayı sadece zürafa ve zebrayı bulmuş. Güzel ve tatlı bir şekilde yaşamışlar.

Bu masalı okuyanlar, bu masaldan umarım bir ders çıkarırsınız. Masaldaki tavşanın yaptığını yapmayın, yoksa aynı şey sizin de başınıza gelebilir.

ZEHRA ERKUL

SALİHA HAVUZDA

Bir varmış bir yokmuş. Bir yaz günü bir evde Saliha diye bir kız çocuğu varmış.

O sabah Saliha ailesiyle kahvaltı yapıyormuş. Saliha'nın aklına bir fikir gelmiş. Hemen demiş ki;

- Anne, baba havuza gidelim.

Annesi ve babası;

- Olur canım kızım, demişler.

Kahvaltıyı yaptıktan sonra hemen mayolarını giyip yola çıkmışlar. Havuza vardıklarında Saliha hemen havuza atlamış ve yüzmeye başlamış. Birden Saliha'nın karnı acıkmış. Annesinin yanına koşmuş ve hemen bir şeyler yemiş. Yedikten hemen sonra havuza tekrar atlamış ve yüzmeye başlamış. Yüzmüş, yüzmüş ve öğlen olmuş. Annesi ve babası hazırlanmış hemen Saliha'ya haber vermiş. Saliha havuzdan çıkmış ve kurulanmış.

Yola koyulmuşlar ve eve geldiklerinde akşam olmuş. Saliha'nın uyku zamanı gelmişti.

Saliha'nın annesi Saliha'ya;

- Hadi yatağa, yatma vakti geldi, demiş.

Saliha;

- Tamam anne, demiş ve yatağa yatmış, uykuya dalmış.

PİKAÇU'NUN OKULA GELMEMESİ

Bir varmış bir yokmuş. Bir kış günü bir evde İpek adında bir kız çocuğu varmış. İpek 7 buçuk yaşındaymış. Dışarıda da kar yağıyormuş.

İpek'in annesi;

- İpek kızım, arkadaşın Damla seni kar oynamak için dışarıda bekliyor, demiş.

İpek hemen cevap vermiş;

- Tamam anne, üstümü giyinip hemen geliyorum, demiş.

Üstünü giyinip gelmiş. Damla ve İpek oynamaya hemen başlamışlar. Sonra İpek demiş ki;

- Kardan adam yapalım mı?

Damla;

- Tamam olur, demiş.

İpek annesinden havuç ve zeytin almış. Hemen kardan adam yapmışlar. Bu sırada Damla'nın annesi eve çağırmış. Damlayla İpek vedalaşmışlar ve evlerine gitmişler.

İpek eve gittiğinde akşam olmuş ve annesi İpek'e;

- Yatma saatin geldi. Hadi yatağa, demiş.

İpek;

- Tamam anne, demiş ve yatağa girip uykuya dalmış.

ZEYNEP BÜŞRA AKTI

TAVŞAN İLE KAPLUMBAĞA

Tavşan ile kaplumbağa iyi dostlarmış. Kırlarda dolaşıp yiyecek bulur ve birlikte yemeklerini yerlirmiş, oyunlar oynarlarmış. Birlikte güzel vakit geçirirlermiş.

Bir gün tavşan, kaplumbağa ile yarış yapmak istemiş. Nasılsa bu yarışı ben kazanırım diye düşünmüş. Ve arkadaşıyla alay etmiş. Kaplumbağa çok sabırlıymış. Yarış başlamış.

Tavşan arkadaşının çok yavaş olduğunu bildiği için biraz uyumaya karar vermiş. Dalmış uykuya, uyumuş uyumuş o kadar çok uyumuş ki uyandığında yarışı kaplumbağa kazanmış.

Kaplumbağa ona hiçbir zaman hiç kimseyle alay etmemesi gerektiğini kibar bir şekilde öğretmiş.

ARI İLE PAPATYA

Sıcak bir yaz günüydü. Her yer çiçeklerle doluydu. Hava mis gibi kokuyordu. Çiçek tarlasında arı vız vız diyerek neşeli neşeli uçuyordu. Havada o kadar güzel süzülüyordu ki papatya onu hayranlıkla izledi.

Uçmaktan yorulan arı, papatyanın yanındaki çiçeğin dalına kondu. Papatya arı ile konuşmak istedi ve ona seslendi:

– Arı kardeş.

Arı hemen papatyanın üzerine konmuş ve sohbet etmeye başlamışlar.

Bu arı gezmeyi çok severmiş. En sevdiği çiçekte papatyaymış. Papatya da banyo yapmayı çok severmiş. Biraz daha sohbet ettikten sonra papatya banyo yapmış. Arı da bal yemeği çok sevdiği için bal yemiş. Sonra tekrar sohbet

etmişler. Sohbet ederlerken uykuları gelmiş, direk uyumuşlar.

Sabah olmuş, yemek yemişler, sonra kitap okumuşlar. Kitap bittikten sonra kitaplık yerine koymuşlar. Sonra arı ve papatya geziye gitmişler. Bu gezide çok güzel şeyler varmış. Oyuncak yerine gidip iki tane oyuncak almaya karar vermişler.

Oradan çıkıp yemek yemeğe gitmişler, yemekleri bittikten sonra dondurma yemişler. Akrabaları gelmiş. Birlikte arı ve papatyanın evine gitmişler. Hep beraber kitap okumaya karar vermişler.

ZEYNEP HALE ERDEM

KÜÇÜK BALIK

Maviş adında küçük bir balık varmış. Maviş oyun oynamayı çok severmiş.

Bir gün Maviş oyun oynarken bir köpek balığı gelmiş. Maviş ve ailesi hemen yosunların arasına saklanmışlar. Köpekbalığı onları bulamamış, bir daha aramış yine bulamamış. Köpekbalığı bu duruma çok sinirlenmiş.

O sırada çok korkan Maviş, yanlışlıkla yerinden çıkmış ve köpek balığı onu görmüş. Aslında bu Maviş'in kurduğu bir planmış. Kendisi çok hızlı olduğu için ne kadar korksa da kaçabileceğini biliyormuş. Bu yüzden köpek balığı Maviş'i kovalarken annesi ve babası oradan kaçmış.

Maviş de köpek balığından kendini kurtarmış ve ailesinin yanına gitmiş. Hepsi sonsuza kadar mutlu yaşamış.

KÜÇÜK DENİZ KIZI

Küçük bir deniz kızı varmış. Ailesi ile beraber denizin derinliklerinde yaşıyormuş.

Deniz kızı hep dünyaya gidip orada yaşamak istiyormuş. Bunu babasına ve annesine söylediğinde onlar üzölüyormuş. Çünkü deniz kızının onlarla yaşamasını istiyorlarmış.

Bir gün yüzerken uzaklarda bir gemi görmüş. Gemiye ve içindeki insanları çok merak eden deniz kızı hemen oraya doğru gitmeye başlamış. Deniz kızı oradaki insanlarla arkadaş olmak istiyormuş. Onların kendi aralarında konuştuklarını ve çok eğlendiklerini görmüş.

Bu duruma çok üzülen deniz kızı hemen sihirbaza gitmiş. Başından geçenleri anlatarak ondan bir istekte bulunmuş.

- Beni Dünya'ya çıkar, demiş.

Sihirbaz onu bu kadar üzgün görmeye dayanamamış ve bir sihir yapmış. Bu sihirden sonra deniz kızının kuyruğu gitmiş. Kuyruğunun yerine bacakları gelmiş. Deniz kızı kendisini bir anda biraz önce gördüğü geminin içinde bulmuş. Bu duruma önce şaşırırsa da sonradan çok mutlu olan deniz kızı hemen yeni arkadaşlarının yanına girmiş ve bir ömür boyu mutlu yaşamışlar.

ZÜMRA AYDIN

ALİ NEREDE?

Bir varmış bir yokmuş. Ali diye küçük bir çocuk varmış.

Ali'nin annesi mutfakta yemek yaparken, Ali kitap okuyormuş. Ali kitap okurken bir anda canı sıkılmaya başlamış. Sonra annesinden izin alıp dışarı çıkmış.

Dışarıya çıkarken yanına su almayı unutmuş. Bir gün arabayla eve gelirken bir çeşme gördüğünü hatırlamış. Eve gitmek yerine çeşmeye giderek su içebileceğini düşünmüş. Zaten canı sıkıldığı için biraz da gezerim diyerek yürümeye başlamış.

Ali farkında olmadan evinden çok uzaklaşmış. Bir türlü aradığı çeşmeyi bulamıyormuş. Yürümekten çok yorulmuş ve daha da fazla susamış. Bir ağaç görmüş. Hemen ağacın yanına gitmiş ve gölgesinde oturarak dinlenmeye başlamış.

Çok yorulan Ali ağacın altında otururken uyuya kalmış. Uyandığında ise evin yolunu bir türlü hatırlayamamış. Çok korktuğu için hiçbir yere de gidemiyormuş.

Söylediği saatte eve gelmediği için annesi çok merak etmiş, biraz da korkmuş. Fakat Ali bir türlü eve gelmiyormuş. Daha fazla bekleyemeyen annesi Ali'yi aramaya çıkmış. Uzaktan ağlayan bir çocuk sesi duymuş. Hemen oraya doğru ilerlemiş. Ali annesini görünce koşarak annesine sarılmış.

Ali ve annesi birlikte eve dönmüşler. Ali bir daha evinden uzaklaşmayacağına dair kendi kendine söz vermiş.

KEDİ

Bir varmış bir yokmuş. Ali adında bir çocuk varmış. Onun dört tane kedisi varmış. Biri siyah diğerleri sarıymış.

Ali bir gün kedilerini alıp bahçeye çıkmış. Bahçede hep sarı kedilerle oynuyormuş. Bunun için siyah kedi üzülyormuş. Ali ve sarı kediler bütün gün oynamışlar.

Ali ve sarı kediler sabah yine oynarken Ali yeni fark etmiş ki siyah kedi yanlarından geçmiş. Ali, sarı kedileri bırakıp siyah kedinin yanına gitmiş. Kendi kendine demiş ki;

- Acaba siyah kedi neden bizim yanımıza gelmiyor?

Oysaki siyah kedi sarı kedilerden korkuyormuş. Ali bunu anlamış ama bununla ilgili bir şey söylememiş. O gün sarı kediler ve siyah kedi ile ayrı ayrı oynamış. Ertesi gün Ali ilk olarak siyah kedi ile oynamış. Sarı kediler köşede gizli gizli onları izliyorlarmış.

Sıra sarı kedilerdeymiş. Ali onların yanına koşarak giderken siyah kedi arkasından yere düşmüş. Ali onu görünce çok üzölmüş. Hemen veterinerine götürmüş. Veteriner;

- Acil bir şey yok, biraz bacağı incinmiş. Bence kafeste götürün. Ben bacağını sarayım, sonra gidebilirsiniz, demiş.

Kafesi alıp eve gidiyorlarken Ali hep kendine suç atıyormuş. Bütün kedileriyle ilgilenmesi gerektiğini ve onları birbirinden ayırmaması gerektiğini düşünüyormuş.

YENİDOĞU
OKULLARI

KADİM KÜLTÜR
YENİLİKÇİ EĞİTİM

YENİDOĞU
OKULLARI

444 82 00
yenidoguokullari.com

**BAŞAKŞEHİR 5. ETAP
ERKEK KAMPÜSÜ**

Okul Öncesi Montessori,
İlkokul, Erkek Ortaokulu,
Erkek Lisesi

**BAŞAKŞEHİR 4. ETAP
KIZ KAMPÜSÜ**

Okul Öncesi Montessori,
Kız Ortaokulu,
Kız Lisesi

**SANCAKTEPE
KAMPÜSÜ**

Okul Öncesi Montessori,
İlkokul, Ortaokul

**BAHÇEŞEHİR
VADİTEPE KAMPÜSÜ**

Okul Öncesi Montessori,
İlkokul, Ortaokul

* 2017 - 2018 Eğitim - Öğretim Yılında Hizmetinizde